

ת"פ 36951/06/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 36951-06-14 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כב' השופטת תמר שרון נתנאל
המאשימה מדינת ישראל
נגד פלוני
הנאשם

הכרעת דין

גרסה זו מותרת לפרסום.

1. בכתב האישום שהוגש בתיק זה, הואשם הנאשם בעבירות בתוך המשפחה, כדלקמן:

- א. **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיפים 333 + 335(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
- ב. **תקיפה בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 379 + 382 (ב) לחוק העונשין.
- ג. **איומים** - עבירה לפי סעיפים 334 + 335(א) לחוק העונשין.

2. להלן עובדות כתב האישום:

- א. בזמנים הרלבנטיים לכתב האישום היה הנאשם נשוי ל- ר'. (להלן: "המתלוננת"), והתגורר עמה בדירתם המשותפת בחיפה (להלן: "הדירה"), יחד עם שני ילדיהם הקטינים (להלן: "הילדים") ואימה של המתלוננת.
- ב. בתאריך 11.06.14 בשעות הבוקר, בשעות שהילדים שהו בדירה, אמרה המתלוננת לנאשם כי ברצונה לצאת מהדירה כדי לקנות פרחים לאימה. הנאשם התנגד ליציאת המתלוננת לבדה ויצא אחריה לחדר המדרגות. הנאשם דחף את המתלוננת חזרה אל תוך הדירה ותפס בידיה, תוך שהמתלוננת נאבקת בו ונושכת אותו, בניסיון להשתחרר מאחיזתו.

ג. בתאריך 12.06.14 בשעות הערב, פנה הנאשם אל המתלוננת ואמר לה כי ראה במצלמה שהציב בדירה, כי אמש יצאה מהדירה לבדה. בתגובה, אמרה המתלוננת לנאשם כי ברצונה להתגרש ממנו.

סמוך לשעה 21:00, בעת שהמתלוננת והנאשם שהו בחדר השינה, פנתה אליו המתלוננת בנושא הגירושין. הנאשם החל לשרוק במשרוקית ששם בפיו, והמתלוננת הכתה במשרוקית, כך שנפלה מפיו של הנאשם. בשלב זה, איים הנאשם על המתלוננת, באמרו, כי אם תעשה זאת שוב, יעקור את עיניה. המתלוננת, אשר החזיקה אותה שעה בידיה את בתם התינוקת, אמרה לו "רק תנסה", ואז סטר לה הנאשם על לחיה והכה אותה באגרופו בפניה. מעוצמת המכה, נפלה המתלוננת אחורנית על המיטה, ודיממה מאפה על בגדיה ועל בגדי התינוקת.

ד. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת דמם אפי, המטומה מעל המקסילה מימין עם עיבוי רקמות ושבר בעצם נאזאלית.

ה. במעשיו המתוארים לעיל, חבל הנאשם חבלה חמורה במתלוננת, שהיא אשתו, תקף אותה שלא כדין וכן איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה, בכוונה להפחידה או להקניטה.

3. כמצוות החוק, אני מודיעה, כי החלטתי **לזכות** את הנאשם מהעבירה של **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיפים 333 + 335(א1) לחוק העונשין, בה הואשם ולהרשיעו, תחתיה, בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין וכן בעבירות של **תקיפה בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 379 + 382 (ב) לחוק העונשין ואיומים - עבירה לפי סעיפים 334 + 335(א1) לחוק העונשין.

רקע:

4. הנאשם והמתלוננת נישאו בשנת XXX. למתלוננת שלושה ילדים, בת בשם י', מנישואיה הקודמים (להלן: "י'") וכן שני ילדים משותפים לה ולנאשם - בן, XXXX (להלן: "הילד") ותינוקת (להלן: "התינוקת"). בתה הבכורה מתגוררת בנפרד. מאז 1.4.14 (כחודשיים וחצי עובר לאירוע) עברה ס' אמה של המתלוננת (להלן: "ס'") לגור עם בני הזוג.

המתלוננת סיפרה שהנאשם מאד מקנא לה, הוא לא מסכים שהיא תצא לבד מהדירה, גם לא לזרוק זבל ומתעקש ללוות אותה לכל מקום. הוא אף התקין מצלמות וידאו בדירה וליד דלת הכניסה, על מנת לעקוב אחריה.

לדבריה, הדבר נודע לה לפני כשלוש שנים, כאשר היא הלכה עם הילד לחנות ומצאה בכיסו של הילד מכשיר הקלטה, שהיה מכוון להקלטה. לאחר מכן היא מצאה כמה מכשירים כאלה בבית. הנאשם הבטיח לה שיחדל מכך, אולם בעת האחרונה התברר לה שהוא לא הפסיק ושהוא ממשיך לצלם אותה. הדבר התברר לה, לאחר שהנאשם אמר לה שכאשר הוא ישן היא יצאה מהדירה.

הנאשם אמר לה שהוא לא מאמין בה, שהוא חושד שיש לה מאהב, ושאמא שלה מחפה עליה ועל המאהב. הוא אף סירב שהיא תצא לעבודה וכאשר רצתה ללכת ללמוד קורס XXXXXXX, הוא אמר לה: **"את השתגעת, איפה XXXX ואיפה אנחנו"**. כל הזמן חזר ואמר שהיא בוגדת בו.

המתלוננת העידה, שהיא עבדה ברוסיה 18 שנים, אם כי בשלוש שנים וחצי אחרונות היא לא עבדה שם וכאשר עזבו את רוסיה והגיעו לארץ, הנאשם עבד והרוויח יפה וביקש ממנה לעזוב את עבודתה.

לטענתה, הנאשם ישן על שטיחון בכניסה לחדר השינה בו היא ישנה. אציין כבר כאן, כי הנאשם לא הכחיש זאת, אך טען בביהמ"ש, שהוא עשה כן מאחר שהם רבו ולא ישנו ביחד וזה היה סימן מחאה שלו.

5. המתלוננת תיארה מערכת יחסים לא טובה עם הנאשם במשך 3 השנים האחרונות, בהן היא דיברה מדי פעם על רצונה להתגרש ממנו ועל סירובו: **"כל פעם שהתחלתי לדבר על גירושין הוא אמר שיותר פשוט בשבילו להרוג אותי ולהיכנס לבית סוהר מאשר לתת לי גט, הוא בחיים לא ייתן לי גט. שהוא אף פעם לא ייתן לי לחיות עם מישהו אחר"**.

המתלוננת סיפרה על מריבות תכופות ועל איומים מצידו, על הרבה מריבות שהסתיימו כאשר הוא אומר לה: **"סביר יותר שאני אהרוג אותך מאשר אתן לך גט"**. ביום ההולדת שעבר של הילד (XXXXX), כאשר רבו והתווכחו הוא אמר לה שהוא ישבור לה את הלסת.

עוד אמר לה: **"שיש לו אחוזי נכות גבוהים ואפילו שאם הוא יעשה משהו לא חוקי הוא לא יקבל עונש ארוך, מעצר, ובלי משפחה הוא לא יכול לחיות"**.

בעדותה של המתלוננת לגבי מערכת היחסים ביניהם וכן לגבי קנאותו של הנאשם לה והתקנת מצלמות המעקב על ידו, תומכות אמה של המתלוננת, י' וכן תומכים בה דברי הילד, בחקירתו בפני חוקרת הילדים (תמליל חקירת הילד הוגש וסומן **ת/10ב**).

6. ס' סיפרה, שלאחר שהיא עלתה לישראל היא גרה לבדה בחיפה, אולם ביום 1.4.1.4 היא עברה לגור עם המתלוננת, לבקשתה, כדי לעזור לה בגידול הילדים, לאחר שנולדה התינוקת.

ס' סיפרה, שהמתלוננת והנאשם רבו כל הזמן ושהנאשם קינא למתלוננת ואפילו אמר פעם לס', שהמתלוננת בוגדת בו. עוד סיפרה, שהם מצאו בבית הרבה מאוד מצלמות ומכשירי הקלטה.

לדבריה, המתלוננת סיפרה לה שהנאשם לא נותן לה לצאת לבדה מהבית ושאפילו כאשר היא לא הרגישה טוב (כאשר עוד גרה לבד) הוא לא נתן למתלוננת ללכת אליה ופעם אחת היא שמעה את הנאשם מאיים על המתלוננת **"שאם היא תפנה לגירושין אז הוא יהרוג אותה וגם את מי שיהיה לידה"**.

7. י' סיפרה על מריבות רבות בין בני הזוג, להן הייתה עדה ברוב הפעמים בהם ביקרה אצל המתלוננת. לדבריה, בשלוש השנים האחרונות אמה העלתה את נושא הגירושין כמה פעמים.

בענין המצלמות סיפרה, שיום אחד, כאשר היא המתלוננת ואחיה הקטן הלכו לערוך קניות בסופר ואחיה מצא מכשיר הקלטה בכיס, במצב הקלטה והוסיפה: **"עד עכשיו אמא שלי מוצאת מכשירי הקלטה ומצלמות בבית"**.

הילד סיפר לחוקרת הילדים שהנאשם לא מרשה לאמו לצאת מהבית ושהוא כל הזמן שם **"את המכשירים הללו"**.

8. הנאשם סיפר בביהמ"ש, שכאשר הכיר את המתלוננת היא למדה באוניברסיטה. לדבריו, היא רצתה לעזוב את הלימודים, אך הוא עמד על זה שתסיים את לימודיה וכך עשתה. לאחר מכן היא עבדה כמוכרת-יועצת, אך משכורתה הייתה נמוכה והוא הרוויח הרבה, לכן הציע לה, שלא תעבוד ושתישאר בבית לטפל בילדה.

לדבריו, ההחלטה שהמתלוננת לא תמשיך לעבוד בישראל הייתה החלטה משותפת של שניהם, ללא שהוא הפעיל עליה לחץ כלשהו. הנאשם הבהיר: **"אני נתתי לאשתי זכות להחליט בשאלות בסיסיות"**.

הנאשם טען, שהוא לא הגביל את המתלוננת מלצאת מהבית לבד. לגרסתו, בגלל שהוא לא הרגיש טוב (עקב מחלתו), המתלוננת נסעה עם הילדים לבד לחנויות, לקופת חולים ודברי המתלוננת לפיהם הוא לא נתן לה לצאת מהבית הם **"פנטזיות של אמא שלה כנראה. הפנטזיות שנכפו עליה מצד אמה"**.

דברים אלה של הנאשם אינם אמינים עליי. מאמינה אני לדברי המתלוננת, המקבלים תימוכין גם מעצם העובדה, שהוא לא הסכים שהיא תצא לבד לקנות פרחים לאמה. אמנם הנאשם ניסה לתת הסבר אחר להתעקשותו ללכת איתה - הוא יודע היכן יש חנות פרחים טובה - אולם הסבר זה אינו סביר ואינו אמין.

9. ממעשי הנאשם, כמו גם מדבריו הוא עולה, בבירור, קנאתו למתלוננת וניסיונו לשלוט בה ובמעשיה.

תיאורו של הסנגור את המתלוננת כאישה אלימה מאד ואת הנאשם כ"בעל מוכה" וכנוע, רחוק מאד מהתמונה המצטיירת מהעדויות שנשמעו, כולל מעדותו של הנאשם.

גם העובדה שהנאשם עוקב אחרי המתלוננת באמצעות מצלמות שהתקין בבית בסתר ודבריו בענין זה, מצביעים על קנאה אובססיבית ועל ניסיונו לשלוט בה ובמעשיה.

הנאשם לא הכחיש שהוא התקין מצלמות בדירה, אבל טען שהוא מתקין מצלמות. אינני מאמינה לדברים אלה, שאינם מתיישבים אף לא עם דברי הנאשם עצמו, אשר העיד שהמתלוננת "עשתה לו סקנדל" אחרי שהיא מצאה מצלמה וכך אמר: **"לגבי המצלמות, אני אמרתי לאשתי לפני כמה שנים שאני מתקין מצלמות. היא מצאה מצלמה ואחרי זה היא עשתה לי סקנדל והתחילה להגיד, מה זה המצלמה הזאת..."**

אינני מאמינה לדבריו אלה. אם אמנם סיפר הנאשם למתלוננת על כך שהוא מתקין מצלמות, מדוע שתגיב כך?

10. במשטרה אמר הנאשם מפורשות, שהוא עוקב בסתר אחר המתלוננת, באמצעות המצלמות, עקב חשדו שהיא בוגדת בו והוא אף ייחס לה דברים קשים, ללא כל בסיס. בהודעתו **2/ת** הודה הנאשם שהוא התקין מצלמות כדי לעקוב אחר המתלוננת, מאחר שהוא חשד שהיא בוגדת בו **"כי יש לי חשד שביללות, כאשר אני ישן אשתי מרגיעה אותי בדרך של מתן חומר מרדים מסוג כלורופיל..."** בהמשך הסביר: **"אני חושב שהיא עושה את זה כדי לאפשר לעצמה יציאה החוצה בלילות ללא הפרעה מצידים... יש גבר שאליו היא הולכת...אז אחרי זה התחלתי להתקין את המכשירים האלה כדי להגן על חיי וחיי הבן שלי, שאני מסיע אותו באוטו כל הזמן ולא לתת לאשתי להמשיך לרמות אותי..."**

לאחר שהבין את הקושי שדבריו אלה מעוררים, שינה הנאשם גרסתו וביהמ"ש, כאשר נשאל **"למה נועדה המצלמה?"** מסר שהוא לא יכול לסמוך על חמותו והוסיף שהוא היה זקוק לצילומים עבור הביטוח וכך אמר: **"אני רציתי לדעת מה הולך בבית. לא עשיתי שום דבר בלתי חוקי, הכל היה חוקי. באופן קבוע באה אלינו אמא שלה, היא נשארת עם הילדים, רציתי לדעת מה היא עושה עם הילדים. כמה פעמים היא שפכה על הגז, על התנור אוכל, כאשר הוא היה דלוק. היא לא סגרה את דלת הכניסה. היו פעמים שנכנסנו לדירה והיה ריח של גז והגז היה פתוח. האש נכבתה מהרוח. דבר שני, רציתי לדעת מה קורה בבית. לא הייתה לי שום מטרה מכוונת לעקוב אחרי מישהו, אני רציתי להתקין את המצלמות שיוצאים החוצה לכיוון האוטו. כי כמה פעמים שברו לי פנסים וכשהייתי צריך להסביר לחברת הביטוח אמרו לי שאני אגיש להם רישום של צילומים של המצלמות. אבל אני לא התקנתי מצלמות שאפשר לראות את האוטו. לא התקנתי מצלמות שמכוונות החוצה..."**

רק כאשר הוצבה בפניו גרסתה של המתלוננת לפיה הוא התקין את המצלמות בשל קנאתו לה, לא יכול היה

להכחיש זאת לחלוטין, אבל ניסה "לרכך" את הדברים ואמר: "בין היתר, הייתה גם הגרסה הזו שאני מקנא. אני בקשר עם מכרים בחיפה, שאמרו לי שלא פעם ראו את אשתי עם גבר אחר ואני רציתי לדעת מה קורה אצלי בבית. אני ניסיתי לא לעבור על חוקים והתקנתי מצלמות רק בתוך הדירה שלנו. כיוון שאשתי ידעה על זה".

11. בעדותו בביהמ"ש ניסה הנאשם לגמד את מעשיו ולהציג את המתלוננת כמי שמכה אותו, אך האמת מבצבצת גם בין שורות דבריו הוא.

אין בכך כדי לומר שהמתלוננת היא אישה כנועה. לא כך הוא, אולם היא איננה אישה מכה והנאשם אינו בעל מוכה.

ראיות שהוגשו:

12. הוגשו תמונות של החבלות שנמצאו על המתלוננת (ת/8) ותיעוד רפואי של החבלות שנגרמו לה באירועים - ת/7. המתלוננת ציינה בעדותה, שהחבלה, הצמודה לסרגל, שנראית בתמונה (מסומנת "א"), היא בעקבות האירוע מיום 11.6.14.

בשתי התמונות האחרונות בת/8, נראים שק אגרוף ומכשירי ספורט, הנמצאים בסלון הדירה. המתלוננת סיפרה שהנאשם מתאמן במכשירים אלה.

הוגשו תמונות של החולצה שלבשה המתלוננת בעת האירוע השני (ת/9), כשהם מוכתמים בדם.

כפי שנרשם בפרוטוקול הדיון, בגדי המתלוננת והתינוקת הובאו לביהמ"ש. על בגדי המתלוננת והתינוקת נראו כתמים הנחזים להיות כתמי דם. חלק מהכתמים על בגדי המתלוננת מטושטשים, באופן שיכול להלום מצב של ניסיון כביסה.

על המכנסיים ועל החולצה של התינוקת יש כתמי דם בצד האחורי בלבד. על החולצה של האם (ת/18) נראים כתמי דם בצד הקדמי בלבד, הן בחלק העליון והן בחלק העליון של הרבע התחתון של החולצה. רוב כתמי הדם על חולצת האם מטושטשים במידת מה.

13. חורי חאלד, שוטר סיור רשם דו"ח פעולה ת/3, מזכר ת/12, וגבה את הודעת המתלוננת מיד לאחר האירוע ת/19. העד אישר שהמתלוננת אמרה, כפי שרשום בהודעתה זו, שהיא נתנה לנאשם מכה באף. העד לא יכול היה לענות אם הבגדים שתפס היו רטובים, כי הוא היה עם כפפות על ידיו, אך ציין שאם היו אומרים לו שהנאשם כיבס את הבגדים היה מציין זאת בדוח.

רס"מ רסמן בן ציון חוקר במחלק אלימות במשטרה בתחנת חיפה ערך את ת/6. וצילם את התמונות ת/8, של המתלוננת ושל ציוד ספורט. גם עד זה אישר שלו היו אומרים לו שהנאשם כיבס את הבגדים היה רושם זאת.

רס"מ הבטמו מלקם, משרת בנוער חיפה חקירות. גבה את הודעת הנאשם ת/2 מיום 16.6.14. העד הסביר שהייתה תקלה במערכת והוא לא יכול היה לצרוב את דיסק ההודעה ת/2 ב, לאחר שקיבל הנחייה בטלפון הוריד את הקובץ למחשב דרך הטלפון, ולכן אין רצף בדיסק ולאחר מכן הוא ערך תיקונים בתמליל.

העד גבה את הודעת המתלוננת מיום 16.6.14. הוא אישר שהמתלוננת אמרה שהיא הרביצה לנאשם ולא אמרה שהיא דחפה אותו וכי אם היא הייתה מספרת לו שהנאשם כיבס את הבגדים היה רושם זאת.

העד צילם את החבלות שראה אצל הנאשם ת/14 + דיסק ת/14 א.

האירוע מיום 11.6.14:

14. לגבי אירוע זה סיפרה המתלוננת, כי באותו יום היה יום ההולדת של אמה והיא רצתה לצאת לקנות לה פרחים. הנאשם לא הסכים שהיא תצא לבדה מהדירה, דבר שגרר ויכוח. המתלוננת יצאה מהדירה והנאשם אחריה והם דיברו בחדר המדרגות. הוא לא נתן לה לצאת, לקח את הטלפון שלה ורצה להכניס אותה בכוח לתוך הדירה. היא התנגדה אבל הוא החזיק אותה חזק מאד ותוך כדי כך שרט אותה בצווארה.

היא ניסתה בכל כוחה להשתחרר מאחיזתו של הנאשם, אבל לא הצליחה, כי הוא החזיק אותה חזק ולכן נשכה אותו פעמיים, על מנת להשתחרר: "רציתי להשתחרר ולא יכולתי הוא החזיק אותי חזק, אני ניסיתי להשתחרר בכל הכוח והוא לא נתן לי". כך אמרה גם בהודעתה במשטרה (ת/23 שו' 71).

אציין, כי הנאשם אמנם חולה המופיליה, אולם מבנה גופו חסון ביותר ואילו המתלוננת בעלת מראה עדין רזה ושברירי. בהודעתה במשטרה (ת/23, ציינה המתלוננת, שהיא שוקלת 58 קילו והנאשם שוקל יותר מ-100 קילו.

15. ס' לא ראתה את האירוע שאירע ביום 11.6.14, אך כאשר הייתה בחדרה שמעה את הנאשם והמתלוננת צועקים זה על זה. כאשר יצאה מהחדר ושאלה את המתלוננת מה קרה, המתלוננת השיבה לה, שהיא רצתה לצאת לקנות לה זר פרחים לכבוד יום הולדתה והנאשם לא נתן לה.

ס' ראתה סימנים כחולים ושריטות בידיה של המתלוננת ועל לחייה וכאשר שאלה את המתלוננת לגביהם היא השיבה לה שזה מכך שהנאשם תפס אותה חזק בידיים.

בדבריה אלה של ס' יש משום תמיכה בעדות המתלוננת לגבי האירוע הראשון והם מהווים חריג לעדות שמיעה על פי סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**").

האירוע מיום 12.6.14

16. המתלוננת סיפרה שבאותו יום בתה הבכורה, י' הגיעה לביקור. הנאשם אמר לה שהוא ראה שהיא יצאה מהדירה ומכך היא הבינה שהוא שוב שם מצלמות בדירה ואמרה לו שהיא רוצה להתגרש ממנו.

המתלוננת הוסיפה וספרה, כי מאוחר יותר, באותו ערב, בסביבות השעה תשע, בעת שהיא יושבת על המיטה בחדר השינה והחזיקה את התינוקת על הידיים, נכנס הנאשם והתחיל לשחק עם הילדה. הוא לקח משרוקית לפה והמתלוננת החלה שוב לדבר על גירושין. בתגובה נשף הנאשם דרך המשרוקית מול פניה של המתלוננת והיא ניסתה, בידה הימנית, להעיף את המשרוקית מפיו, על ידי כך שהניפה את ידה בתנועות למעלה ולמטה מול פניו (כפי שהתברר שהיא נוהגת לעשות מדי פעם). התברר שהיא פגעה בידה לא רק במשרוקית, אלא גם בפניו של הנאשם.

בתגובה אמר לה הנאשם: "**עוד פעם תעשי את הדבר הזה, אני אוציא לך את העיניים**". המתלוננת קפצה מהמיטה יחד עם התינוקת ואמרה לו "**נו תנסה**" ולאחר מכן הנאשם סטר לה על פניה והיא נפלה על המיטה. הם המשיכו לדבר והיא שוב קמה מהמיטה כאשר התינוקת עדיין על ידיה ואז הנאשם הכה בחוזקה באפה, מכת אגרוף חזקה באמצעות ידו השמאלית, וכתוצאה מהמכה היא נפלה על המיטה. כתוצאה ממכה זו נשבר אפה. היא אמרה לו: "**מה אתה עושה, יש לי ילדה על הידיים**" הוא ענה לה "**אני רק התחלתי**".

התחיל לרדת לה דם מהאף שנזל על בגדיה ועל בגדי התינוקת. היא לקחה את התינוקת לאמה (שהייתה בבית), סיפרה לבני הבית שהנאשם נתן לה מכה, ביקשה מי' שתטלפן למשטרה והלכה לאמבטיה לנקות את עצמה.

17. י' רצתה להתקשר למשטרה והנאשם אמר לה שאם היא תנסה הוא יהרוג את כולם ולקח ממנה את הטלפון, אך מיד לאחר מכן החזיר אותו ושם אותו על השולחן, ליד המחשב. י' לקחה את הטלפון, הלכה לחדר של המתלוננת ומשם התקשרה לחבר שלה, א' וביקשה ממנו לקרוא למשטרה.

אציין, כי א' (שעל חקירתו ויתר הסנגור ובצדק), סיפר בהודעתו במשטרה (ת/20), שי' התקשרה אליו מבית אמה, כשהיא בוכה, וביקשה ממנו לבוא לקחת אותה. לאחר מכן התקשרה שוב וביקשה שהוא יזמין משטרה, כי אביה החורג הרים יד על אמה. היא לא סיפרה לו בדיוק מה קרה והוא לא שאל שאלות.

כאשר הטיח בה הסנגור שהנאשם לא איים כלל, השיבה שהוא איים ואמר: "**אם אתם תנסו להתקשר למשטרה אני אשכיב את כולכם, הכוונה היא שהוא יהרוג אותנו. אתה יודע, אני חושבת שהוא בעצמו**

לא זוכר מה שהיה ומה שהוא אמר, או שהוא משקר".

לדבריה, אמה הניחה שהיא לא שמעה אותו מאיים, מאחר שהיא הייתה באמבטיה כאשר הוא אמר דברים אלה ושטפה את פניה מהדם אבל היא בכל זאת שמעה זאת, כי הפרוזדור והאמבטיה קרובים.

18. לגבי האירוע השני (מיום 12.6.14) סיפרה ס', כי בשעות הערב, כאשר הייתה בחדרה נכנסה המתלוננת בסערה לחדר כשהיא כולה מלאה דם, צועקת ובוכה ובידיה התינוקת, מלאה גם היא בדם והמתלוננת אמרה לה: **"אמא הוא שבר לי את האף תצלצלי למשטרה"**.

לדבריה, המתלוננת אמרה לה שהנאשם שבר לה את האף כאשר התינוקת הייתה על הידיים שלה ושטוב שהיא נפלה על המיטה, שאחרת התינוקת הייתה עלולה להיפגע.

המתלוננת אמרה לה שהנאשם **"היכה אותה פעמיים, פעם ראשונה הוא החטיא ופעם שנייה הוא נתן לה מכת אגרוף ישירות לאף"**.

19. י' סיפרה, שביום 12.6.14 היא הגיעה לבית המתלוננת ובעת שישבה בחדרו של הילד, שמעה צעקות. היא יצאה למסדרון וראתה את אמה כשפניה מלאות דם. האם הביאה את התינוקת לחדרה של סבתה והיא שמעה את אמה אומרת לנאשם: **"אתה שברת לי את האף"**.

לדבריה, הנאשם ניסה להיכנס לאמבטיה, שם הייתה המתלוננת והיא לא נתנה לו להיכנס, ואז המתלונן אמר לה **"שהוא לא עשה כלום, שהוא סתם דחף אותה בקטנה ושהיא מגזימה"**. בחקירתה הנגדית כאשר התבקשה לומר מה בדיוק הנאשם אמר, האם אמר, שהוא נתן לה מכה בקטנה או הוא אמר שהוא נתן לה מכה בלי כוונה, השיבה שהוא אמר: **"דחפתי אותה בקטנה לא חישבתי את הכוח"**.

לדבריה, המתלוננת אמרה לה להזמין משטרה וכאשר היא ניסתה להתקשר הוא לקח לה את הטלפון ואמר: **"אף אחד לא מתקשר לשום מקום אני אהרוג את כולכם עכשיו"** וכן אמר למתלוננת, כמה פעמים **"שהוא יוציא לה את העיניים"**.

המתלוננת הודתה, שכאשר הנאשם עוד החזיק בטלפון של י', היא ניסתה לקחת אותו ממנו ודחפה אותו. כתוצאה מכך צווארו התלכלך בדם והיו עליו סימני אצבעות שלה, מרוחות בדם.

י' סיפרה עוד, שהמתלוננת אמרה לה שהיא התחילה לדבר עם הנאשם על גירושין **"ואז הוא עשה לה משהו מעליב, משפיל, לא זוכרת מה בדיוק, לא נגע בה, היא התעצבנה ועשתה לו עם היד (מדגימה תנועה של היד וכף היד בהנפה, מלמטה כלפי מעלה) ואז נתן לה בוקס"**.

אמנם, י' לא סיפרה על שתי מכות, אולם אך טבעי הוא שאמה תדגיש בפניה, או שהיא תזכור, דווקא את המכה אשר גרמה לשבר באפה ואין בכך שהיא הזכירה רק מכה אחת כדי לפגום במהימנותה.

גם עדויות אלה קבילות על פי סעיף 9 לפקודת הראיות והן מחזקות את גרסת המתלוננת.

אמינות המתלוננת:

20. המתלוננת עשתה עליו רושם מהימן ביותר. היא סיפרה את הדברים כהווייתם, לא הסתירה את חלקה באירועים ולא הפריזה בחלקו של הנאשם.

בהתייחס לאירוע הראשון, כבר בתחילת עדותה, כאשר תיארה את אשר התרחש בחדר המדרגות, ציינה המתלוננת שתוך כדי כך שהנאשם החזיק אותה והיא ניסתה להשתחרר, היא נשרטה בצווארה, אבל היא לא חושבת שהנאשם שרט אותה במתכוון וכך אמרה: **"הוא החזיק אותי חזק מאוד, והוא שרט אותי בצוואר אבל אני לא חושבת שזה היה במכוון הוא פשוט החזיק אותי חזק."** לו רצתה להעליל עליו, הייתה אומרת שהוא שרט אותה בכוונה.

לגבי האירוע השני (למרות שהאירוע אירע כשרק היא והנאשם היו בחדר), היא סיפרה, כבר בגרסתה הראשונית לרס"ר חורי שהגיע למקום, שהיא התעצבנה מהנאשם ועשתה לו תנועה עם היד שילך מפה וכנראה נגעה בו בטעות, ושבתגובה הנאשם נתן לה אגרוף.

21. ההודעה שנגבתה מהמתלוננת מיד לאחר האירוע השני (ביום 12.6.14 - 19/ת), היא הודעה ראשונית, קצרה, בה לא סיפרה המתלוננת את כל השתלשלות העניינים, כפי שסיפרה בהודעות מאוחרות יותר ולא מסרה את כל הפרטים, אלא רק את העיקר. עם זאת, כבר כאן אמרה: **"הוא נתן לי שתי מכות אחת כפה לפנים ואחת אגרוף והייתי עם הבת שלי הקטנה על הידיים ואז ירד לי דם מהאף. ואז אני ברחתי אחרי שנתתי את הבת לאמא שלי וברחתי לשירותים כדי לנקות את הפנים והייתי בהיסטריה ואני ביקשתי מיד מהבת שלי להתקשר למשטרה ואז אתם הגעתם"** (שו' 7-3). בהמשך אותה הודעה היא אמרה מיוזמתה: **"... לציין שהיום במהלך הויכוח בינו לביני בעלי התעצבנתי, עשיתי תנועה שילך מפה עם היד ואז זה פגע באף שלו ואז הוא נתן לי את כל המכות"** (שו' 15-17).

כאשר נשאלה על ידי הסנגור: **"את יכולה לאשר או להכחיש שהתגובה שלו, המכות שאת טוענת שספגת ממנו, באו בתגובה לכך שנתת לו את המכה כדי להוציא לו את המשרוקית?"** לא המעיטה מחלקה באירוע ואף לא ניתקה קשר סיבתי בין מעשיה לבין מעשיו של הנאשם, אלא אמרה שמעשיו היו בתגובה למעשיה ואף לא היססה מלהזכיר את הנשיכה שנשכה אותו באצבע, באירוע הראשון ולומר שהיא זו "שאשמה" בכך שהוא סטר לה ושהכאב שגרמה לו הנשיכה מהאירוע הראשון הוא שגרם לו להכות אותה באגרוף: **"אני**

חושבת שהסטירה הייתה כתוצאה מהמעשים שלי. אבל מדובר בזה שבאצבע האמצעית היה לו סימן של נשיכה, שנשכתי אותו יום קודם. אני חושבת שכאב לו הוא התעצבן מאוד, הגיע לרתיחה, ואת המכה השנייה זה היה כתוצאה מזה. ודרך אגב המכה הייתה ביד שמאל למרות שהוא ימני, בגלל שהנשיכה מיום קודם הייתה ביד ימין."

לו רצתה המתלוננת להעליל על הנאשם לא הייתה "לוקחת אחריות" ולא הייתה אומרת שהיא, למעשה, "הגורם" למכות שהכה אותה (כך, לפחות, בעיניה היא).

22. על צווארו של הנאשם נמצאה שריטה, כפי שנכתב בדו"ח שערך השוטר חורי (אשר תיעד גם את ההמטומות על זרועותיו של הנאשם).

המתלוננת לקחה אחריות גם לכך. הוא לא הכחישה שסימני הנשיכות על זרועותיו של הנאשם נגרמו על ידה, באירוע הראשון, כאשר ניסתה להשתחרר מאחיזתו והסבירה, שבגלל שהנאשם חולה המופיליה, הרבה פעמים מופיעים לו סימנים כחולים.

בהמשך, אף הודתה שכאשר י' והנאשם התווכחו בפרוזדור בקשר לטלפון הנייד של י', היא ניסתה להדוף את הנאשם מי'. היא הדגימה תנועת שתי כפות ידיים מורמות קדימה ואמרה: **"דחפתי אותו בצוואר ועל הצוואר שלו נשארו סימנים של האצבעות שלי, עם הדם שלי"**.

כאשר שאל הסנגור את המתלוננת, בהתייחס לאירוע השני: **"יכול להיות שכאשר נגעת בו עם הידיים שלך בצוואר שלו שרטת אותו?"** השיבה: **"באופן תיאורטי יכול להיות כל דבר אבל אני לא זוכרת את זה"**. וכאשר נאמר לה שהשוטר בתחנה הבחין בחבלות על גופו של הנאשם ובשריטות ולא רק סימני דם שלה, לא התנעה מאחריות לכך ואמרה: **"אני לא יכולה בביטחון להגיד שזה אני או שזה לא אני שעשיתי. קודם כל בגלל המחלה שיש לו ושנית, בגלל שאני לא עקבתי אחריו"**.

המתלוננת לא שללה אפשרות שהשריטה בצווארו של הנאשם נגרמה כתוצאה מניסיונה להדוף אותו מי', אם כי טענה שהיא לא יכולה לומר בביטחון שכך קרה. אכן, בנסיבות האירוע, סביר שהמתלוננת לא שמה לב אם כאשר הדפה את הנאשם מי', היא שרטה את צווארו. התרשמתי, כי אם הייתה מרגישה שהיא שרטה אותו תוך כדי כך, הייתה אומרת זאת, ממש כפי שהודתה שהיא נשכה אותו פעמיים באירוע הראשון וממש כפי שהודתה שהיא העיפה לו את המשרוקית מהפה ונתנה לו מכה תוך כדי כך.

23. המתלוננת גם לא הכחישה שהיא איימה על הנאשם שתדקור אותו בסכין והסבירה את הסיטואציה בה עשתה כך. היא סיפרה שהנאשם הביא קרח מהמקפיא ואמר לה לשים את הקרח על המקום וכאשר סירבה שוב ושוב הוא אמר לה **"שאם לא אשים את הקרח לבד הוא ישים לי אותו בכוח"**, היא התעצבנה ואיימה עליו: **"אז התעצבנתי ואמרתי לו אם אתה לא תעזוב אותי מיד אני אדקור אותך"**.

בסכין."

24. המתלוננת לא תיארה את עצמה באור חיובי וכאשר נשאלה אם היא מגדירה את עצמה כאדם אלים השיבה בכנות: **"אני יכולה להגיד על עצמי שיותר נכון להגדיר אותי בתור עצבנית"**.

היא הכחישה שהכתה אי פעם את הנאשם או את ילדיה, אבל סיפרה שכאשר הייתה צעירה ובנים **"הרשו לעצמם לעשות דברים עם הידיים, אז כן, אני יכולתי לתת מכה, לתת סטירה"**.

כאשר נשאלה אם הנאשם הרים, אי פעם, יד על הילד, לא "קפצה על ההזדמנות" ולא תיארה אותו כאדם אלים, אלא השיבה, בכנות: **"אני לא זוכרת מקרה כזה"**.

25. בניגוד לנאמר בסיכומי הנאשם, המתלוננת לא ניסתה להציג את עצמה כאישה מוכה ואף לא ניסתה להציג את הנאשם כאיש אלים. היא אמנם סיפרה שהיו ביניהם מריבות, אך ציינה גם את חלקה באירוע ואף אמרה שהיא לא חשבה שהנאשם מסוגל לנהוג כלפיה, כפי שנהג ואף י' ציינה שהמתלוננת אמרה לה כך.

26. **הילד**, כבן 9 שנים, נחקר על ידי חוקרת הילדים, אשר אסרה העדתו בביהמ"ש. הסנגור ויתר על חקירת חוקרת הילדים.

מתמליל חקירתו (ת/10א) עולה שהילד סיפר שהוריו רבו ושאביו סיפר לו שהוא רצה לדחוף את אמו אבל הוא נתן לה מכה באף וכי אמו אמרה שזה שקר ממש גדול וכי קודם הוא נתן לה מכה חלשה ואחר כך מכה ממש חזקה. הוא עצמו לא ראה מה קרה.

הילד סיפר, שהנאשם **"כל הזמן עושה ספורט ובגלל זה הוא ממש חזק ובטעות הוא שבר לאמא את האף"**.

"ואחר כך אחותי הגדולה אמרה שהיא תתקשר למשטרה... אחר כך אבא שלי אמר שאם היא יעשה את זה [כך במקור] הוא יהרוג אותה, אבל הוא לא עשה את זה".

סתירות בדברי המתלוננת

27. הסנגור טוען, כי גרסת המתלוננת היא גרסה מתפתחת וכי בשל הסתירות הרבות בדבריה ובדברי ס' וי' לא ניתן להאמין לה. לא כך הדבר. הסתירות בעדותה של המתלוננת, הן סתירות "רגילות" המופיעות

תדיר בדבריהם של אנשים.

בניגוד לאמור בסיכומי הנאשם, הרי כפי שהראיתי לעיל, המתלוננת לא התכחשה לדברים שאמרה במשטרה ולא ניסתה להסתיר את העובדה שהיא פגעה בפניו של הנאשם כאשר העיפה את המשרוקית מפיו.

אמנם, כאשר הסנגור הקריא לה חלק מדבריה במשטרה, בהודעתה מיום 12.6.14 שורה 15-16, אמרה המתלוננת (בניגוד להצהרת הפרקליטה), שהיא לא קראה את ההודעה הזאת בפרקליטות ושהיא לא זוכרת שאמרה את הדברים, אולם מתשובתה לתוכן הדברים שהוקראו לה עולה, שהיא הבינה אותם לא נכון.

אביא את השאלה ואת התשובה, כלשונן:

ש. ...לציין שהיום במהלך הויכוח ביני לבין בעלי התעצבנתי עשיתי תנועה שילך מפה עם היד ואז זה פגע באף שלו ואז הוא נתן לי את כל המכות". את אמרת את זה במשטרה?

ת. הוא נתן לי מכה באף ולא אני נתתי לו מכה. אני לא קראתי את מה שכתוב בהודעה. אבל אמרתי שהוא נתן לי מכה באף. אז עוד לא ידעתי שיש לי שבר, רק חשדתי בזה".

המתלוננת אמנם השיבה, כאן, שהיא לא נתנה לו מכה, אבל בעדותה קודם לכן (גם כן במסגרת החקירה הנגדית), כאשר נשאלה, אם יכול להיות שהתנועה שהיא עשתה, כדי להוציא לו את המשרוקית מהפה **פגעה לו בפנים**, השיבה: **"יכול להיות. המשרוקית הייתה בפה, יכול להיות שזה פגע גם בפנים. אבל זה לא היה חזק, בזה אני בטוחה"**.

הנה כי כן, המתלוננת לא התכחשה לכך שיכול להיות שהיא פגעה בידה בפניו של הנאשם ונראה שכוונתה בתשובה הנ"ל הייתה לכך שהיא לא הכתה בכוונה בפניו של הנאשם.

28. גם בענין האיום על הנאשם לא מצאתי סתירה בדברי המתלוננת, לה טוען הסנגור. אמנם, כאשר הסנגור שאל אותה: **"כשאת עצבנית את נוהגת לאיים?"** השיבה: **"קודם כל זה לא היה בכלל ובשנית, איך אני יכולה לאיים על גבר חזק. שהוא פעמיים יותר כבד ממני ויותר גבוה ממני"**, אולם כאשר שאל אותה, ספציפית: **"אני אומר לך שבאותו יום, 12.6.14, איימת על הנאשם שתידקרי אותו. מה את אומרת?"** השיבה מיד: **"כן, זה היה ואני סיפרתי על זה"** והסבירה: **"[ש]זה היה אחרי זה שהוא נתן לי מכה באף והיה לי חשד שיש לי שבר באף. באיזה מצב הייתי רק אני יודעת. והוא אחרי זה עוד רץ אחריי, עם קרח ואמר שהוא בכוח ישים לי קרח על האף, ואז בפעם העשרים, כבר לא החזקתי את עצמי"**.

אין זו סתירה. המתלוננת העידה שהיא איננה נוהגת לאיים, אולם לא היססה לאשר שהיא איימה על הנאשם בסיטואציה הקשה בה הייתה נתונה.

29. הסנגור טען שקיימת סתירה בין דברי העדה במשטרה, שם אמרה, בהתייחס להתערבותה בויכוח בין הנאשם לבין י' על הטלפון: "כן, אני הרבצתי לו כי פחדתי שהוא יעשה לה משהו, רציתי להגן עליה" ובין דבריה בביהמ"ש, לפיהם היא דחפה אותו.

המתלוננת חזרה ואמרה, בביהמ"ש, שהיא רק דחפה אותו והסבירה: "אני רק דחפתי אותו. בעברית אין מילה כזאת, דחפתי אותו כמו ברוסית. אין מילה מדויקת להגדרה הזאת" "אני דחפתי אותו, הדפתי אותו" ובתשובה לשאלה מדוע, כאשר קראה עם הפרקליטה את הודעותיה במשטרה לא העירה על כך השיבה: "יכול להיות שלא שמתי לב. יכול להיות שרק אתה שם לב לדקויות האלה. אני בתוך המצב". כאשר הסנגור שאל אותה אם היא יודעת להבדיל בין מכות להדיפות, השיבה: "אני יודעת מה ההבדל, אני לא בת".

אינני סבורה שמדובר בסתירה מהותית. עיון בהודעות המתלוננת במשטרה מעלה, כי לעיתים אמרה הרבצתי ולעיתים אמרה דחפתי. בהודעה מיום 16.6.14, (ת/23) נאמר לה שהילד מוסר בעדות שלו "כי את הרבצתי לבעלך, כאשר ניסה לקחת את הטלפון מי', מה תגובתך?" והיא השיבה: "כן, אני הרבצתי לו כי פחדתי שיעשה לה משהו, רציתי להגן עליה". לעומת זאת, בהודעה קודמת, מיום 13.6.14, (ת/21 שו' 56-57), כאשר סיפרה, במילים שלה, את אשר אירע אמרה: "... ואז בעלי התחיל לנסות לקחת מהידיים שלה את הפלאפון ואני נכנסתי ביניהם וניסיתי להדוף אותו ממנה".

עינינו הרואות, כאשר סיפרה במילותיה היא, את אשר אירע, סיפרה שהיא הדפה את הנאשם. בהודעה לאחר מכן, היא השיבה לשאלת החוקר, אשר השתמש במילה "להרביץ" ולכן גם היא השתמשה במילה זו. אין מדובר, אפוא, בסתירה, בוודאי שלא בסתירה מהותית.

30. הילד אמר לחוקרת הילדים, שהמתלוננת הרביצה פעם לנאשם, כאשר היא גילתה מכשיר הקלטה וסיפר שהאם עושה לנאשם "ככה". הילד הדגים איך, אולם חוקרת הילדים לא תיארה מה הוא הדגים. מכאן ועד לטענות הסנגור לפיהן המתלוננת נהגה להרביץ לנאשם, הדרך ארוכה, מה גם שהנאשם עצמו טען שבכל שנות נישואיהם היא הרביצה לו פעמיים בלבד.

הילד עצמו סיפר, שבפעם אחרת, כאשר המתלוננת מצאה מכשיר הקלטה, היא זרקה אותו לפח ולא עשתה דבר.

סתירות בדברי ס':

31. הסנגור טוען, שהאם ניסתה להציג את המתלוננת כמי שאיננה צועקת, דבר המנוגד לדברי המתלוננת עצמה.

אכן, מעדותה של ס' התקבל הרושם, שהיא מנסה להציג את המתלוננת באור חיובי, שאינו עולה בקנה אחד עם התנהגותה של המתלוננת.

כזכור, המתלוננת העידה על עצמה שהיא עצבנית, שמענו שהיא צועקת ואף מניפה, לעיתים, את ידיה אל מול פניו של הנאשם וגם העפת המשרוקית מפיו של הנאשם אינה מעידה על התנהגות מאופקת.

והנה, כאשר האם נשאלה אם המתלוננת נוהגת לצעוק השיבה: **"לא, היא מאוד מאופקת. היא פסיכולוגית בהשכלה ובמקצוע שלה, והיא יודעת להחזיק את עצמה"**. עם זאת, בהמשך סיפרה האם שהיו מריבות בין בני הזוג, במהלכן גם המתלוננת צעקה ושהמתלוננת והנאשם: **"צעקו אחד על השני, ואמרו אחד לשני דברים לא נעימים"**. לדבריה, בתקופה בה היא גרה עם בני הזוג, היו רק שלושה מקרים בהם היא שמעה את המתלוננת צועקת על הנאשם. העדה הוסיפה ואמרה: **"אצלנו במשפחה אף פעם לא היה דבר כזה שמישהו מקלל או מאיים"**.

סבורה אני שבדרך כלל סיפרה ס' את האמת בבית המשפט, אולם בכל הנוגע למתלוננת, היא אכן ניסתה להציג אותה באור חיובי ונמנעה מלהפליל אותה, או לומר עליה דברים "לא טובים".

ייתכן שלכן היא לא סיפרה שהמתלוננת דחפה את הנאשם כאשר הוא התווכח עם י' על הטלפון וחטף לי' את הטלפון מהיד, על אף שהיא נכחה בסצנה זו ואמרה, בניגוד לדברי המתלוננת, שכאשר הנאשם חטף לי' את הטלפון המתלוננת הלכה. עם זאת נראה, שס' הרגישה לא בנוח עם כך שהיא מסתירה את התנהגותה של בתה, בסיטואציה זו ואמרה: **"... אני לא יודעת לאן, גם אני הייתי במבוכה, אני לא ידעתי מה קורה ולא ידעתי למי לפנות קודם, למי לעזור ראשון. אני הייתי נרגשת וכולי רעדתי"**.

32. ס' הכחישה שהמתלוננת אמרה לנאשם שהיא תדקור אותו ואמרה **שהמתלוננת איננה מסוגלת להגיד דברים כאלה**. כאשר נאמר לה שהמתלוננת עצמה מודה שבמהלך הויכוח היא אמרה לדימיטרי שהיא תדקור אותו השיבה: **"כזה דבר לא יכול להיות. הוא יכול להמציא משהו כזה שלא היה ולא נברא"**.

כפי שאמרתי - ס' ניסתה להציג את המתלוננת באור חיובי, אולם דווקא בענין האיום הנ"ל, שאימה המתלוננת על הנאשם, אין כל ראייה שס' הייתה יכולה לשמוע אותו וככל הנראה היא לא נכחה בעת האיום.

מהראיות עולה, שככל הנראה הייתה ס' עסוקה, אותה עת, בהרגעת התינוקת והילד. המתלוננת העידה, שהיא

אמרה לנאשם שתדקור אותו, כאשר הנאשם התעקש ללכת אחריה ולדרוש שהיא תשים קרח על האף. המתלוננת וגם הנאשם לא העידו שס' הייתה לידם באותה עת.

הילד סיפר לחוקרת הילדים, שאחרי האירוע הוא הלך לחדר של סבתא וסבתו ביקשה שהוא יעזור לה עם התינוקת וגם בכך יש תמיכה בדברים הנ"ל.

33. גם י' אמרה שהיא לא זוכרת שהמתלוננת אמרה לנאשם שהיא תדקור אותו. היא אישרה שהנאשם הביא לאם קרח כדי שתשים על הפנים, אך הכחישה ששמעה את האם אומרת לו שהיא תדקור אותו.

כפי שנאמר לגבי עדותה של ס' בענין זה, אין בכך סתירה לעדותה של המתלוננת, שכן גם לגביה אין כל ראיה שהיא נכחה בסיטואציה זו. יש גם לזכור שהיא הייתה עסוקה בשיחה עם א' וייתכן שהיה זה באותו זמן. מכל מקום, לא הייתה לס' או לי' סיבה לשקר בענין זה, שכן המתלוננת עצמה הודתה שהיא איימה על הנאשם.

34. ס' העידה, שהמתלוננת סיפרה לה ששתי המכות שהנאשם נתן לה היו מכות אגרופ. דברים אלה אכן סותרים את דברי המתלוננת, לפיה המכה הראשונה הייתה סתירה ורק המכה השנייה הייתה אגרופ, אולם מדובר בסתירה "רגילה", שאיננה מעידה על חוסר מהימנות.

טבעי הוא, שבהתרגשות בה הייתה האם נתונה, אותה עת, היא לא שמה לב להבדל בין המכות, או לא הבינה את דברי המתלוננת, או הסיקה שמדובר בשני אגרופים. יש לציין, שבד בבד עם דבריה כי היו שני אגרופים אמרה האם: **"כן. שאחר כך אמרו שיש שבר"** בהמשך, כשנשאלה שוב: **"כן, אני ראיתי את הדם, ודם לא נוזל כך סתם"**, דבר המצביע על כך שבעת האירוע וגם בעת שהעידה, היא התרכזת בתוצאות המכה ולא בשאלה אם שתי המכות היו מכות אגרופ, או רק אחת מהן.

35. כך גם, למרות שאין חולק שעל זרועותיו של הנאשם נמצאו המטומות ועל צווארו נמצאה שריטה, כאשר נשאלה ס' אם היא ראתה עליו חבלות השיבה: **"אני לא הסתכלתי עליו כל כך בתשומת לב, כי אני ראיתי את הבת שלי..."**. עם זאת, בהמשך חקירתה אמרה האם שבגלל מחלתו של הנאשם, יש לו באופן קבוע סימנים כחולים על הרגליים ועל הידיים ושהיא איננה יכולה לומר מתי בפעם האחרונה ראתה עליו סימנים, כי היא התרגלה לכך.

תשובה זו סבירה בעיניי. סביר שתשומת לב של האם היה נתון לבתה ולא לנאשם ואין בכך כדי להעיד על חוסר מהימנות.

סתירות בדברי י'

36. הודעתה של י' במשטרה נתקבלה וסומנה **ת/19**. בניגוד לס', י' לא ניסתה להציג את אמה באור ורוד ואישרה, שגם אמה נהגה לצעוק ושהיא אישה דעתנית שיודעת לעמוד על שלה (כפי שגם אני התרשמתי). לדבריה, היא לא יודעת על מקרים קודמים בהם הנאשם תקף את המתלוננת. אמה ניסתה שלא לערב אותה.

י' השיבה, לשאלות הסנגור ואמרה, שהיא איננה זוכרת היכן הייתה המתלוננת כאשר הנאשם לקח ממנה את הטלפון ואמרה, שאמה לא התערבה ולא השתמשה בכוח נגד הנאשם. כאשר נאמר לה: **"אמא שלך אמרה שהיא דחפה את הנאשם כאשר הוא ניסה לקחת לך את הטלפון, יכול להיות שזה מה שהיה ואת מחפה עליה"** השיבה: **"יש מצב שאני לא זוכרת נכון אבל אין מצב שאני מנסה לחפות על אמא שלי"**. מאמינה אני לדבריה אלה וסביר בעיניי שהיא הייתה מאד לחוצה בסיטואציה זו, בה הנאשם מנסה למנוע ממנה להתקשר למשטרה ולא שמה לב מה אמה עשתה אותה עת. לא הייתה לי סיבה לחפות על המתלוננת, שהרי המתלוננת עצמה הודתה שהיא דחפה את הנאשם בצווארו ואף לא שללה אפשרות שכתוצאה מכך הוא נשרט בצוואר.

כאשר נשאלה י' אם ראתה חבלות על גופו של הנאשם, השיבה שהיא לא הסתכלה עליו, כי הוא לא עניין אותה באותו זמן. כפי שאמרתי לגבי ס', גם תשובתה זו של י' סבירה ואין בה כדי להפחית מאמינותה בעיניי.

לא מצאתי כל ממש בטענת הסנגור לפיה הבגדים לא היו "מלאים בדם" כפי שאמרו עדות התביעה. י' הסבירה זאת באמרה: **"מלאה בדם מבחינתי זה כשאני רואה את הפנים של אמא שלי מלאים בדם ורואה דם על החולצה . לא ספרתי את הכתמים"**. הסבר זה סביר ואמין בעיניי. על הבגדים נמצאו כתמי דם לא מעטים, כפי שניתן לראות בתמונות ואין כל פלא, שבסיטואציה שהייתה, העדות תיארו אותם כ"מלאים בדם".

כיבוס הבגדים:

37. המאשימה טוענת, שהנאשם כיבס את בגדי התינוקת, ככל הנראה בניסיון להעלים ראיות (אם כי הנאשם לא הואשם בעבירה כלשהי בגין כך).

מהראיות שהובאו, לא ניתן לקבוע שהנאשם כיבס את הבגדים.

בגדי המתלוננת והתינוקת הובאו לבית המשפט וניתן היה לראות, כי כתמי הדם על בגדי המתלוננת מטושטשים, כאילו נרטבו.

י' סיפרה שהיא הביאה לשוטרים את בגדי המתלוננת והתינוקת, אותם לקחה מסל הכביסה וכי היא הבחינה בסימנים של מים על הבגדים **"כאילו ניסו לכבס אותם ידנית"** והם היו רטובים. בהמשך הסבירה שאחד מהבגדים היה מכובס. לדבריה, היא מסרה לשוטר את הבגדים מיד לאחר שהוא מילא את הדוח וכנראה משום

כך לא נרשם בדוח שהבגדים רטובים.

38. המתלוננת העידה, שהיא **לא** ראתה שהנאשם כיבס את הבגדים שלה או של התינוקת. לדבריה, השוטר ביקש שיביאו את הבגדים ו' לקחה את הבגדים, שהיו בסל הכביסה והביאה אותם ואז היא ראתה שהם **"אחרי כביסה, כאילו ניסו לנקות את הדם"**. גם לדבריה, הבגדים היו רטובים.

המתלוננת לא אמרה זאת לשוטר חורי שהגיע למקום ותפס את הבגדים ואף לא סיפרה זאת בהודעותיה למשטרה (גם לא כאשר החוקר שאל אותה אם היא "שטפה" את הבגדים). כאשר נשאלה על כך, היא אמרה לסנגור: **"... אתה לא היית במקומי. אני יכולה להגיד לך בתור פסיכולוגית שאתה יכול לספר לאנשים שונים אותו סיפור עשרים פעם וכל פעם זה יהיה שונה. זו שיטה של בן אדם להעביר אינפורמציה"**.

צודק הסנגור בטענתו, כי היינו מצפים שהיא תאמר זאת לחוקר. עם זאת, אין בכך שלא סיפרה במשטרה שהנאשם ניסה לכבס את בגדיה, כדי לפגוע בהתרשמותי מאמינות גרסתה, בענין קרות האירועים המתוארים בכתב האישום.

יש לזכור שהמתלוננת לא ראתה את הנאשם מנסה לכבס את הבגדים וגם ס' ו' לא ראו זאת, כפי שהעידו כולן, ביושר. בהחלט ייתכן שהמסקנה כי הנאשם ניסה לכבס את הבגדים עלתה על דעתן בשלב מאוחר יותר.

39. ראיתי את הבגדים עצמם ואמנם, כתמי הדם על בגדי האם (בניגוד לבגדי התינוקת) מטושטשים ואני מאמינה ל', שהם היו רטובים בעת שהיא מסרה אותם לשוטר שהגיע למקום. בנסיבות אלה היה בסיס למסקנה, כי הנאשם ניסה לכבס את הבגדים. אולם, אין זו מסקנה הכרחית ואף לא האפשרות היחידה, שכן בגדי המתלוננת יכלו להירטב שעה שהמתלוננת רחצה את הדם מפניה.

למעשה - זו מסקנה סבירה, בין היתר נוכח עדותה של י', לפיה המתלוננת שטפה את פניה ורק אחר כך היא נכנסה לחדר השינה, שם החליפה את בגדיה, ואחרי שיצאה מחדר השינה היא זרקה את החולצה לכביסה.

אמנם, המתלוננת אמרה בחקירתה בביהמ"ש, שהילד אמר שהוא ראה שהנאשם ניסה לשטוף את הבגדים, אולם לא הובהר מתי אמר לה זאת ולא אוכל לקבוע על סמך דברים אלה, אם הילד אמנם ראה את המעשה, או שמא אמר כך מאחר ששמע דיבורים על כך. בנוסף, הילד אמר לחוקרת הילדים, שכאשר הנאשם שטף את הדם מהחולצה של המתלוננת הוא לא ידע שגם בגדי התינוקת התלכלכו בדם. ספק בעיניי אם זו מסקנתו של ילד בן 9 או שמא הוא שמע זאת ממישהו ולא אוכל לקבוע בוודאות הנדרשת, שהנאשם אמנם שטף את חולצת המתלוננת.

זאת ועוד - לנאשם לא הייתה כל סיבה לנסות ולכבס את הדם מבגדי האם דווקא, שכן לא הייתה כל המחלוקת

שהאם נחבלה באפה ודיממה מהאף והנאשם אף הודה שהיא נחבלה באירוע כתוצאה "ממפגש" עם כף ידו. המחלוקת היחידה הייתה באשר לנסיבות בהן אירע הדבר.

מניע:

40. בחקירת המתלוננת ניסה הסנגור להצביע על מספר מניעים שיש, לטענתו, למתלוננת להעליל על הנאשם עלילה.

לדבריו, המתלוננת "רוקנה את הקופה המשפחתית". המתלוננת הכחישה זאת ואמרה שהנאשם הוא רוקן את חשבון הבנק בכך ששילם לעוה"ד 5,000 ₪ בכל חודש ונשאר רק 4,000 ₪ לכלכלת המשפחה. המתלוננת טענה, שכספי פיקדונות שהיו בחשבון נמשכו לטובת כיסוי יתרת חובה בחשבון. היא אישרה שהיא הוציאה 6 פעמים סכום של 4,000 ₪ מהחשבון שלהם ושמרה כספים נוספים, כי היא פחדה שתישאר ללא מקור פרנסה, כי היא איננה עובדת וזה בדיוק מה שקרה. לדבריה, כיום הם חיים על הכספים שהיא משכה.

המתלוננת הבהירה, שאם הנאשם לא היה נעצר והיה גר בבית הכנסותיהם החודשיות, כמשפחה, היו כ-15,000 ₪ בחודש ואילו כעת, כשהוא במעצר אין לה כל הכנסות. הנאשם אינו עוזר לה לגדל את ילדיה והמימון להגנתו על ידי עורך דין פרטי מגיע מהחשבון המשותף שלהם.

דברים אלה לא נסתרו. נהפוך הוא: הנאשם אישר, כי לפני מעצרו הוא קיבל מביטוח לאומי קצבה בסך של כ-15,000 ₪ וכי למתלוננת לא היו כלל הכנסות. עוד אמר, כי לאחר מעצרו הוא לא ממשיך לקבל את הקצבה והוא איננו יודע ממה מתפרנסים ילדיו.

הנה כי כן, לא רק שלא הוכח מניע כלכלי, אלא נראה, כי האינטרס הכלכלי של המתלוננת היה לא להתלונן על הנאשם.

41. מניע נוסף, עליו הצביע הסנגור, הוא חשדה של המתלוננת שהנאשם בוגד בה. נטען, שהיא מעלילה על הנאשם מתוך רגשות נקם.

המתלוננת לא הסתירה את חשדה שהנאשם בוגד בה ואמרה: "מה שקשור לבגידות שלו יש לי הוכחות שאני יכולה להציג לכם ומה שקשור לנקמה, אתה חושב שאני שברתי את האף שלי לעצמי כדי לנקום בו?"

המתלוננת אמנם חושבת (לגרסתה - היא יודעת), שהנאשם בוגד בה, אולם אינני סבורה שיש בה רגשות נקם, בגינם היא מעלילה על הנאשם עלילה. לא זו הייתה התרשמותי ואף הנאשם עצמו לא טען כך.

42. עוד נטען, כי המתלוננת מנסה להפחית את חלקה באירוע, מאחר שהיא נחקרה תחת אזהרה בגין החבלות על גופו של הנאשם. כפי שהראיתי לעיל, המתלוננת לא ניסתה להפחית את חלקה באירוע. נהפוך הוא: היא סיפרה מיד שהיא נשכה את הנאשם באירוע הראשון ושהיא הייתה זו "שהתחילה", את האירוע השני ואף "לקחה אחריות" על כך שהנאשם הכה אותה.

גרסת הנאשם:

גרסת הנאשם לגבי האירוע הראשון (מיום 11.6.14)

43. בעדותו ביהמ"ש סיפר הנאשם, שהמתלוננת רצתה ללכת לקנות פרחים ליום ההולדת של אמה והוא אמר לה: **"בואי נקנה זר יפה ביחד"**, כי הוא יודע איפה לקנות וליד הבית לא היה מקום בו ניתן למצוא זר יפה. המתלוננת אמרה שהיא רוצה ללכת לבד וכאשר שאל למה, פניה האדימו והיא החלה לצעוק **"אתה תישאר בבית"**. הוא אמר לה **"בבקשה את יכולה ללכת אבל אני רוצה לבוא איתך"**. הם יצאו יחד מהדירה והמתלוננת התחילה לדחוף אותו בחזרה לדירה ואמרה לו שאם הוא לא יתן לה ללכת היא תקרא למשטרה.

הוא אמר לה שתקרא למשטרה כי הוא לא עשה שום דבר והיא החלה לחייג בטלפון למשטרה, וגם החלה לצעוק עליו ולהרביץ לו עם הטלפון.

לגבי ההמשך העיד הנאשם: **"בהתחלה ניסיתי לעצור אותה במילים ואז היא התחילה לנופף בידיים, אני ניסיתי לעשות ככה שהיא לא תקבל מכות, היא הייתה בכעס מאוד חזק, והתחילה לדחוף אותי בידיים שלה וברגליים שלה לתוך החדר, לתוך הדירה. אחר כך היא התחילה להרביץ לי עם תיק אני תפסתי את התיק שלה, והיא התחילה לנשוך אותי, היא נשכה אותי בזרוע ימין, בהתחלה ביד ימין ואחר כך ביד שמאל, אחר כך היא נשכה לי באצבע, ואחר כך עם כל דבר שנפל ליד שלה, היא התחילה להרביץ לי בכל גופי. אחרי שהיא ראתה שיש לי סימנים כחולים, המטמות, היה דם מהאצבע היא נרגעה..."**

לדברי הנאשם, בעדותו בביהמ"ש, כל החבלות שנראות ב- **ת/14** הן חבלות שנגרמו לו באירוע הראשון ובנוסף, הייתה לו גם המטומה גדולה על ירך שמאל, שנגרמה באירוע השני. לטענתו, לא מופיעים אצלו סימנים כחולים ללא כל סיבה. הוא ניסה להסביר את השתוללותה האגרסיבית - לטענתו - של המתלוננת באמרו, שהיא עצבנית ולוקחת תרופות הרגעה, אך ברגע שהיא לא לוקחת כדורים היא נעשית אגרסיבית. ראוי לציין, כבר כאן, כי גרסתו זו לא נתמכה בכל ראיה שהיא.

44. ב"כ המאשימה הצביעה על סתירות בין גרסאותיו של הנאשם במשטרה וביהמ"ש, באשר לאופן בו המתלוננת תקפה אותו, על כך שעל פי דבריו במשטרה, האירוע הראשון היה בתוך הדירה ואילו בביהמ"ש, אמר שהוא היה במסדרון ועל כך שבכל גרסה הוסיף המערער, או גרע, חפצים באמצעותם

המתלוננת תקפה אותו, לטענתו.

מדובר, אכן בסתירות, אך ייתכן שבשים לב להתרגשות הטבעית בעת שמתרחש אירוע כזה, לא היה מקום ליתן לפחות לחלק מהן, משמעות רבה. אולם הסתירות מקבלות משמעות, דווקא לאור ההסברים שניסה הנאשם ליתן להן, הסברים שאינם עולים בקנה אחד עם ההיגיון ועם השכל הישר ואשר במסגרתם הסתבך הנאשם בסתירות חדשות.

בביהמ"ש הסביר הנאשם, שהאירוע הראשון נמשך 30-40 דקות, מתוכם 4-5 דקות בפרוזדור והשאר בתוך הדירה ובהמשך, בתשובה לשאלת הפרקליטה, אמר, שהריב לא נמשך 30-40 דקות, אלא שהיא הרביצה לו במשך 5-10 דקות, בערך ולאחר מכן הוא הרגיע אותה "**כי היא יושבה ומאוד כעסה**". בנוסף, סיפר הנאשם בביהמ"ש, שבאירוע הראשון אמרה המתלוננת שהיא תקרא למשטרה ואף החלה לחייג למשטרה, דברים שאין להם זכר בהודעותיו במשטרה והמתלוננת גם לא נחקרה עליהם.

משנשאל לגבי סתירות אלה אמר הנאשם, שיכול להיות שהוא "**פספס**" את הדברים אלה, שאלה "**דברים קטנים**" אבל הוא "**ניסה להסביר לחוקר**" "**שלא היה מצב שאני החזקתי אותה בכוח בדירה. היתה לה יציאה חופשית**" ואחר כך אמר: "**אני חשבתי שזה רשום**".

לא ניתן לקבל הסבר זה. קיים הבדל מהותי בין 5-10 דקות ובין 30-40 דקות וניסיון המתלוננת להתקשר למשטרה איננו "דבר קטן".

45. כאשר התבקש להסביר את ההבדלים בין הגרסאות השונות באשר לאופן בו תקפה אותו המתלוננת באירוע הראשון, אמר הנאשם: "**... אשתי הייתה בכעס כל כך חזק והרביצה לי בכל דבר שבא לה ליד. לא רציתי לספר את הכול למשטרה כי פחדתי שייקחו אותה למשטרה ויעצרו אותה**".

46. גם תשובתו זו איננה סבירה בעליל, שהרי, המתלוננת התלוננה על האירוע הראשון רק אחרי האירוע השני ולא מתקבל על הדעת שהוא חשב שאם יספר שיום קודם היא בעטה בו ברגליה, יעצרו אותה.

משהוצגו הדברים בפני המתלונן מסר הסבר חדש, הכולל, למעשה, שני הסברים מנוגדים ואמר: "**אלו היו פרטים שאצל החוקר לא חשבתי נכון לדייק בהם. זה דבר אחד כשמרביצים לך עם ידיים ודבר שני כשנותנים מכות ודוחפים עם הרגליים. לא רציתי לספר את זה**". כלומר - הוא לא חשב לדייק בפרטים וגם לא רצה לספר אותם!?

בהמשך, מסר הסברים אחרים ואמר: "**אני חשבתי בכל זאת שאשתי לא רק הרביצה לי היא גם איימה עליי בסכין**" כשהובהר לו שהוא נשאל על האירוע הראשון (לגביו לא טען מעולם שהמתלוננת איימה עליו בסכין)

אמר: "היא איימה עליי באופן קבוע בכל מיני שיטות. גם באירוע של ה 11.6.14".

"ש. איך היא איימה עליך באירוע של ה 11.6.14 ?

ת. כשהתחלנו לריב היא אמרה לי אני אדקור אותך בסכין ואהרוג אותך וב-12.6.14 זה היה אותו דבר. אני פחדתי להגיד את זה למשטרה שלא ישימו אותה בבית סוהר ויש לה שני ילדים.

ש. מדוע לפני חצי שעה בחקירה הראשית פחדת להגיד את זה. אבל עכשיו בלי ששאלתי אותך אתה מספר את זה מיוזמתך?

ת. אחרי שהסבירו לי שלא יקרה לה כלום..."

אלא, שבהודעותיו במשטרה הוא כן מסר, שבאירוע השני היא איימה עליו שתדקור אותו. אם לא הייתה לו בעיה לספר על איומים באירוע השני, מדוע שתהיה לו בעיה לספר על איומים באירוע הראשון? לנאשם פתרונים.

47. הנאשם הכחיש שהוא תפס את המתלוננת או שחיבק אותה. לדבריו: "הייתי קרוב אליה אבל שום תנועות חזקות לא עשיתי ולא חיבקתי אותה. רק ניסיתי לעצור את הידיים שלה. במהלך ההשתוללות שלה לא חיבקתי אותה ולא תפסתי את הגוף שלה... אני ניסיתי לדחוף אותה בפרקי ידיה. אני לא יכולתי להחזיק אותה כי הידיים שלה כל הזמן היו בתנועה. יותר מחצי שנייה לא יכולתי להחזיק אותה".

ובהמשך: "זאת היא שהחזיקה אותה וניסתה לדחוף אותי לדירה ואני ניסיתי להוריד את הידיים שלה ממני. היא החזיקה אותי וגם הרביצה לי באותו זמן".

תיאוריו השונים של הנאשם את התנהגות המתלוננת באירוע הראשון הם תיאורים מוגזמים ביותר, שאינם עולים בקנה אחד עם הסיטואציה שהוא מתאר, לפיה הוא בסך הכל אמר לה שהוא ילך איתה לקנות פרחים, כי הוא מכיר מקום יותר טוב ואף לא עם ההבדל הפיזי המשמעותי ביניהם, אשר אינו מותיר כל מקום לאפשרות שהוא לא יוכל לתפוס ולהחזיק אותה, או שהיא תחזיק אותו ובוודאי לא, שגם תרביץ לו באותו זמן.

כאשר נשאל, אם הוא לא תפס אותה בשום צורה, למה התכוון כשאמר בהודעתו במשטרה ת/2 בשורות 30-31, שהמתלוננת אמרה "אם אתה לא תשחרר אותי"? השיב: "כשהיא כועסת והיא הרבה פעמים בתדירות גבוהה חוזרת על זה, שהיא תדקור אותי בסכין, זאת התגובה שלה" ובהמשך, כאשר נשאל "תשחרר ממנה" השיב: "אני חושב שהיא אמרה את זה, היא התכוונה לעצמה, שאני נמאסת עליה. אני לא יכול ולא יודע להיכנס לראש שלה". לדבריו, הוא מעולם לא החזיק אותה בכוח.

48. הנאשם לא יכול היה להסביר, כיצד, לגרסתו במשטרה, לאחר האירוע הראשון, הוא עדיין אמר למתלוננת שהוא ילך איתה לקנות פרחים (ת/2 עמ' 2 שורה 19) השיב: **"אחרי המכות שהיא נותנת לי ומרביצה לי, לא ישר יוצאים סימנים כחולים. כשהצעתי לקנות פרחים, אני כבר הרגשתי שיש לי כאב במרפק. לקראת הערב הרגשתי כאבים גם ברגל"**.

לנאשם לא היה הסבר מדוע, אם המתלוננת הייתה זו שתקפה אותו באירוע הראשון והוא לא עשה לה דבר, מדוע היא זו שסיפרה, מיוזמתה, על האירוע הראשון ותשובתו הייתה: **"מאוד קשה לשלוט בפעולות של אשתי. יש לה התקפות אגרסיה. היא מקבלת תרופות הרגעה"**.

49. בסיום חלק זה ראוי לומר, כי תיאורו של הנאשם את תגובתו המינורית לאור ההשתוללות האיומה של המתלוננת ופגיעותיה בו באמצעות חפצים כבדים, תיק, נעליים ועוד, אינו עולה בקנה אחד עם תגובתו האלימה, באירוע השני, שם בסך הכול העיפה את המשרוקית מפיו ופגעה, תוך כדי כך, בפניו - פגיעה שלא השאירה על פניו סימן כלשהו, למרות מחלתו.

גרסת הנאשם לגבי האירוע מיום 12.6.14

50. לגבי האירוע השני, מסר הנאשם מספר גרסאות, שאינן עולות בקנה אחד זו עם זו, הן לגבי שלבי האירוע, הן לגבי השאלה היכן הייתה התינוקת בעת שהוא פגע במתלוננת והן לגבי השאלה כיצד נפגעה המתלוננת.

הנאשם סיפר שבבוקר יום 12.6.14 אמרה לו המתלוננת **"בוא נתגרש במקום לחיות ביחד"** והוא אמר לה שהם לא יתגרשו, שאין לכך בסיס ואין צורך. לדבריו **"היא הסכימה איתי שלא צריך להתגרש, שהיא התלהמה מידי ושהכל יהיה בסדר"**.

באותו יום בשעה ארבע - חמש לערך, הגיעה י'. היא והמתלוננת נכנסו לחדר והוא ישב ליד המחשב. המתלוננת **"יצאה מהחדר ברגשות מעורבים"**. הוא קם ונכנס לחדר כדי לשחק עם התינוקת. הוא לקח אותה על הידיים, לקח משרוקית, והתחיל לשחק עם הילדה.

51. המתלוננת התחילה להיזכר בריב שהיה יום קודם ואמרה לו: **"למה עשית לי סקנדל, אם היית נותן לי לצאת לא היה קורה שום ריב"**.

אציין, כי דברים אלה שאמרה המתלוננת לנאשם, לפי דבריו הוא, תואמים דווקא את גרסת המתלוננת לאירוע הראשון ואינם מתיישבים עם גרסתו של הנאשם לאירוע הראשון ועם טענתו שהוא לא מנע ממנה לצאת.

הנאשם סיפר, שהוא השיב למתלוננת, שהוא לא רוצה לריב איתה ורוצה לשחק עם התינוקת ואז המתלוננת נתנה לו מכה בפנים ובמשרוקית. אחר כך היא הכתה אותו פעמיים באזור הצוואר ובפעם השנייה גרמה לשריטות בצווארו.

את ההמשך מתאר הנאשם כך:

"אני בקושי הספקתי להזיז הצידה את הילדה. ראיתי שיוצא לי דם. והתחלתי להרגיע את אשתי. אני כולי עם סימנים כחולים (מצביע על שתי הזרועות) המרפק ביד ימין לא זז וכאב לי, ויד שמאל גם היה לי סימן כחול מאוד גדול וגם יד זו לא פעלה טוב.

ש. אז מה עשית ?

ת. התחלתי לעצור את הידיים שלה (מדגים הרמת שתי כפות ידיים כלפי מעלה בקו עם החזה). היא לקחה ביד איזה משחק מפלסטיק והתחילה להרביץ לי עם המשחק. היו הרבה מכות אני לא זוכר כרגע כמה. כשביד שמאל ניסיתי לעצור אותה, אני נגעתי בפנים, אני לא נתתי לה מכה אני דחפתי אותה וכנראה שהיד שלי נתקעה בפנים שלה. לא הייתה לי שום דרך אחרת לעצור אותה. וכשראיתי שמהאף שלה ירדו כמה טיפות דם, נתתי לה מיד בגדים של הילדה מכובסים שהיו על המיטה כדי לנקות את הדם שירד מהאף שלה. כי יש לי השכלה רפואית, אני יודע איך לעשות עזרה ראשונה. מיד הלכתי להביא קרח, הבאתי את הקרח ונתתי לה. היא לא רצתה לשים אותו על האף, אני לקחתי את הבגדים של הילדה וכיסיתי את הקרח שלא יהיה יותר מידי קר ונתתי לה והיא עוד פעם דחתה את היד שלי עם הקרח. היא אמרה "תשים את זה לעצמך". אני בעצם ראיתי שהאף שלה היה אדום, שהיו עליו סימנים אדומים ורציתי שלא תהיה נפיחות. מסרתי לה את הקרח כדי שלא תהיה נפיחות באף אבל היא אמרה שזה שום דבר שזה לא נורא ושהיא לא רוצה שאני אגע בה. היא לא שמה את הקרח על האף".

גם בהמשך עדותו טען, שכל הזמן, בעת שהמתלוננת תקפה אותו, הוא ניסה להרגיע אותה ולעצור אותה בכך שאמר לה שהכול בסדר. כשהרביצה לו בידיים באגרופים, הוא ניסה לתפוס לה את הידיים ולא הצליח. הוא אמר לה "אל תרביצי לי" והתגונן בכפות ידיים. הנאשם הדגים, שוב, כיצד התגונן - בהרמת כפות ידיים פתוחות אל מול החזה.

בהודעתו הראשונה (ת/1) אמר הנאשם, שהתינוקת הייתה על המיטה בחדר שלהם ושיחקה והתפתח ויכוח בינו לבין המתלוננת והיא התעצבנה עליו בגלל שאמר לה בצחוק שהוא מתכוון לשים מצלמות בדירה. לדבריו, "היא החלה לתקוף אותי במכות בפנים ובצוואר היא שרטה אותי בצוואר עם היד שלה וזה הסימנים שאתה רואה עליי ואני הדפתי אותה ממני ובלי לשים לב נתתי לה עם היד שלי השמאלית מכה באף עם היד שלי כדי להדוף אותה ממני ואז התחיל לרדת לה דם מהאף. אני לא התכוונתי לעשות לה את זה... היא כל הזמן מרביצה לי ואני הודף אותה ממני עם הידיים שלי והיות בלי כוונה פגעתי בה בפנים ברגע שהדפתי אותה ממני אבל באמת לא התכוונתי..."

החוקר שאל: **"איך הדפת אותה ממך"** והנאשם השיב: **"עם כף יד פתוחה אבל יכול להיות שלקראת הסוף של ההדיפה פגעתי בה עם האגרופ של היד..."**

לשאלה היכן הייתה התינוקת בעת שהמתלוננת תקפה אותו השיב: **"הרמתי אותו על הידיים לפני שהיא תקפה אותי ואז שראיתי שהיא באה לתקוף אותי הורדתי אותו מהידיים שלי ושמתי אותו (כך במקור) על המיטה שלנו ליד הצעצועים שלו"**.

בהודעתו השנייה, מיום 16.6.14 (ת/2), דיבר הנאשם על שני שלבים של האירוע השני ותאר את האירוע באופן שונה. הוא סיפר שלאחר שהמתלוננת הכתה בפניו, בכף ידה הימנית, והפילה את המשרוקית מפיו, הוא הרים את המשרוקית ואמר לה שהוא משחק עם הילדה ואז המתלוננת **שרטה אותו באזור הצוואר מאחור**. הוא ניגב את השריטה וראה שיש דם על ידו ולכן הלך לחדר האמבטיה ורחץ את עצמו. לאחר מכן, הוא חזר לחדר השינה, לקח את התינוקת על הידיים ואמר למתלוננת: **"מה עשית, תראי שרטת אותי"**. המתלוננת השיבה: **"אני עכשיו אשורט אותך עוד יותר"** והתחילה לתקוף אותו עם צעצוע קשה. הוא ניסה להתגונן מפניה, אבל בגלל שהידיים שלו איבדו רגישות כתוצאה מהאירוע הראשון **"יצא כך שהושטתי את הידיים בצורה דרסטית ופגעתי לה באף מבלי להתכוון לפגוע בה"**. לא הייתי מסוגל באותו רגע לאגרף את היד כי הייתי פגוע בכתפיים יום לפני כן... אשתי נחבלה כאשר בעצמה התנגשה בידי עם אפה וראיתי יורד לה דם מאף..."

בהמשך הודעתו ת/2 משו' 132 ואילך, אמר: **"לא סטרתי לה רק דחפתי אותה מעצמי"**. לא היה שום מכה שנתתי. **היא פשוט סובבה את הראש ונתקעה ביד שלי**. אני כולי שרוט. כמה אפשר לסבול את זה."

52. הנאשם טען בעדותו בביהמ"ש, שכאשר המתלוננת החלה להרביץ לו, הוא שם את התינוקת בקצה המיטה: **"כשהיא התחילה להרביץ לי אני שמתי את התינוקת בקצה המיטה, בצד, והיא התחילה לבכות מאוד חזק, ואשתי תפסה אותה כדי להרגיע אותה"**.

חרף דברים אלה, העולים בקנה אחד עם גרסת המתלוננת, לפיה כאשר הנאשם הכה בפניה, היא אחזה את התינוקת בידיה, הרי כאשר הוא נשאל היכן הייתה התינוקת בזמן שהוא התגונן, לגרסתו והמתלוננת נפגעה באפה, השיב: **"היא שכבה במיטה בצד ובכתה"**.

כאשר התבקש, בביהמ"ש, לתאר את הסיטואציה, היכן כל אחד מהם עמד, אמר הנאשם: **"עברו כבר שמונה חודשים אני לא זוכר פרטים קטנים"**. אני אניד מה שאני זוכר שהיה. אני ישבתי על המיטה והיא התנפלה עליי גם היא הייתה על המיטה אבל היא התרוממה קצת כי היא התנפלה עליי."

ובהמשך: **"אני ישבתי על המיטה עם הילדה על הידיים"**. היא חצי ישבה חצי שכבה על המיטה היה לה משהו ביד, לא זוכר מה, או תשבץ או שסריגה שהיא סרגה, היא זרקה הצידה כל מה שהיה לה ביד

בהתחלה היא זרקה עליי משפט שאני לא מקשיב לה, ואחר כך אמרה לי שאני קלקלתי לה את כל החיים. קודם היא נתנה לי מכה בפנים, אני ישבתי על המיטה עם הילדה על הידיים. אשתי הייתה על המיטה בהתחלה היא שכבה ואז היא התרוממה והתחילה להתנפל עליי. אני לא הרמתי ידיים להתגונן כי יד ימין כאבה לי והילדה שכבה על היד הימנית הכואבת. כמה מכות ראשונות אני פשוט לא הגבתי. שמתי את הילדה בצד על המיטה ואז היא המשיכה להרביץ, אני עדיין ישבתי על המיטה והיא כבר קמה מהמיטה ועמדה מולי והמשיכה להרביץ לי. ביד שמאל אני הדפתי אותה והיא רכנה קדימה והראש שלה פגע ביד שלי (מדגים יד שמאלית מאוגרפת ומצביע על פרקי האצבעות הקרובים לכף היד) היד שלי לא הייתה מאוגרפת לגמרי אלא רק חצי אגרוף. גם היד השמאלית כאבה לי הייתה לי המטומה גדולה ולא יכולתי ליישר אותה..."

הנה כי כן, בעדותו בביהמ"ש ניסה הנאשם לתאר סיטואציה, בה הוא יושב על המיטה, כאשר התינוקת שוכבת על ידו הימנית, הכואבת והמתלוננת, הנמצאת על המיטה, מכה אותו והוא אינו מגיב. בשלב השני, על פי התיאור הנ"ל, הוא שם את התינוקת על המיטה והמתלוננת קמה והמשיכה להרביץ לו. לגרסתו זו, כל שעשה הוא להדוף אותה בידו השמאלית, אבל היא רכנה קדימה וראשה פגע בידו, שהייתה "בחצי אגרוף".

גרסתו זו שונה, מהותית, מגרסאותיו במשטרה, כפי שפורטו לעיל, שם אמר (בהודעתו השנייה - **ת/2** עמ' 3 שורות 44-40), שאחרי שהיא שרטה אותו בצוואר, הוא הלך לחדר האמבטיה, רחץ עצמו וחזר לחדר השינה ואמר למתלוננת הדם וכשחזרת אמרת **"תראי איך שרטת אותי"** והרים את התינוקת ואז המתלוננת תקפה אותו עם צעצוע קשה ובמסגרת התגוננותו מפני תקיפה זו, היא נפגעה. הנאשם הכחיש שהוא אמר למתלוננת שאם היא תעשה זאת שוב הוא יעקור לה את העיניים, אולם מאמינה אני לעדות המתלוננת גם בענין זה.

53. הנאשם טען, שהמתלוננת לא רק העיפה לו את המשרוקית, אלא נתנה לו **"מכה חזקה בכל הפנים"**. מעבר לסתירה המהותית, שבין הגרסאות, שמסר במשטרה ובין הגרסה שמסר בביהמ"ש, אי אפשר שלא לתמוה, שוב, כיצד (לאור מחלתו של הנאשם), הסתיימו תקיפות כה רבות וקשות של המתלוננת את הנאשם, רק בשריטה בצוואר (שהרי את ההמטומות שבגופו, פרט להמטומה בירכו השמאלית ו"המטומות קטנות שיכול להיות שלא שמתי לב", ייחס הנאשם עצמו לאירוע הראשון).

54. כאמור, לטענת הנאשם, ההמטומה בירך השמאלית נגרמה **"כשהיא קמה וקודם היא הרביצה לי עם איזה צעצוע או משהו מפלסטיק, אחר כך אני לא זוכר בדיוק הופיעו אצלה איזה שהם חפצים כבדים וכמה פעמים היא נתנה לי מכה חזקה בירך שמאל"**, אלא שבהודעותיו במשטרה אין כל זכר לטענה לפיה באירוע השני הכתה אותו המתלוננת בירכו עם חפצים כבדים. הנאשם לא יכול היה להסביר זאת ושוב מסר שלוש אפשרויות סותרות, באמרו: **"היא לקחה כל מיני חפצים ביניהם היו גם חפצים כבדים. אני לא יודע למה לא אמרתי על החפצים הכבדים אולי הוא לא רשם, אבל אם להיות כן, פשוט פחדתי שאם יותר מידי אגיד דברים יכולים לעצור את אשתי"**.

אינני מאמינה, כלל, שהוא חשש שמא יעצרו את המתלוננת ולכן נמנע מלומר שהיא הכתה אותו באירוע השני

עם חפצים כבדים, בוודאי לא כאשר הוא זה שגרם לה חבלה משמעותית באף וזו טענת ההגנה שלו. סבורה אני שהנאשם טען כך, רק על מנת לספק לעצמו טענת הגנה עצמית.

55. בניסיון להסביר את הסתירה הברורה בין שני השלבים עליהם סיפר במשטרה ובין השלב האחד, עליו סיפר בביהמ"ש, אמר הנאשם שהוא והמתלוננת הלכו יחדיו לחדר האמבטיה "היא נגבה את טיפות הדם שהיו אצלה באף אנחנו עמדנו ליד הברז שנינו ואני שטפתי את הדם שהיה לי מהשריטות. את כל השתלשלות האירוע סיפרתי באופן כללי לשוטר".

כאשר נאמר לו שבמשטרה אמר שהוא הלך לאמבטיה כדי לשטוף את הדם מהשריטות, עוד לפני שהמתלוננת קיבלה את המכה באף השיב: "אני לא רוצה להגיד לא מדויק, אני פשוט לא זוכר". כמעט למותר לציין שלגרסה זו, לפיה הם הלכו יחדיו לחדר האמבטיה וכל אחד שטף את פצעיו, אין זכר בשום מקום אחר והיא מנוגדת לדברים שאמר הנאשם עצמו.

כאשר הוצב בפניו פער הגרסאות, אמר: "הגרסה הייתה אחת. התוכן היה אחד. אני יצאתי לאמבטיה אחרי שכבר קרה את הבעיה הזאת עם האף של ר'. לפני זה אני לא יצאתי לשום מקום, שיחקתי עם הילדה על המיטה. כמו שסיפרתי קודם".

אין מדובר בהבדלים זניחים הקיימים, באופן טבעי ושכיח, בעת שאנשים מתארים אירוע מסוים בהזדמנויות שונות ואין מדובר בשכחה של פרט כזה או אחר, או בהוספת פרט שלא נאמר קודם לכן, אלא בשינוי מהותי של עיקר האירוע ושל לב הגרסה הנוגעת לשאלה כיצד נפגעה המתלוננת באפה, שינוי היורד לשורש אמינותו של הנאשם.

56. בדברי הנאשם קיימות סתירות נוספות ומניפולציות, שגם הן מצביעות על כך שלא ניתן ליתן אמון בדבריו. לדוגמא:

כאשר י' רצתה להתקשר למשטרה האיום המיוחס לו בהודעה **1/ת** לא הכחיש הנאשם שהוא אמר לי' לא להתקשר למשטרה, אך הוא הסביר שהוא אמר לה זאת, "כי זה קורה בפעם האלף מאה ואחת וכדי לא להטריד את המשטרה כי זה יכוח פרטי משפחתי...".

בהודעה **2/ת** אמר, לעומת זאת, שי' רצתה לקרוא למשטרה אך המתלוננת לא רצתה "ואמרה לה לא נורא, לא צריך להוציא את הכללון מהבית. אבל הבת שלה גם הייתה מלאת אמוציות, והיא התקשרה למשטרה". הנאשם טען שהוא סיפר זאת לחוקר ואיננו יודע מדוע החוקר לא רשם זאת.

כאמור - הנאשם טען, שאת בגדי התינוקת עם כתמי הדם, שי' מסרה למשטרה, הוא נתן למתלוננת כדי שתנגב את הדם שנזל לה מהאף ובמקום אחר אמר שהוא עטף בבגדים את הקרח שהוא רצה שהיא תשים על האף.

אינני מאמינה לדברים אלה (אשר גם לא הוצבו בפני המתלוננת בחקירתה). סבורה אני שהנאשם מסר גרסה זו, כדי להסביר את כתמי הדם שנמצאו על גב בגדי התינוקת, דבר שאינו עולה בקנה אחד עם גרסתו, לפיה כאשר הכה את המתלוננת התינוקת הייתה על המיטה ולא על הידיים של המתלוננת, כפי עדותה.

57. הנאשם הודה שהוא עוסק בספורט ומתאמן בשק האגרוף, אם כי טען שהוא עושה זאת לעיתים רחוקות. הוא ציין, שבלי עיסוק בספורט הוא היה מזמן "על כיסא גלגלים". בד בבד אמר, כי בגלל תקיפתו על ידי המתלוננת בשני האירועים, הוא נמצא היום בכיסא גלגלים ואמר: **"כן. זה בגלל מה שהיה ביום 11.6 ו- 12.6. לפני זה יכולתי ללכת. לא הרבה אבל יכולתי ללכת"**. משום מה, הנאשם לא המציא חו"ד בענין זה ואף לא הגיש, ולו מסמך רפואי אחד, ממנו ניתן להסיק זאת.

58. הנאשם טען, כי ככל שיש סתירות בין דבריו בביהמ"ש ובין דבריו במשטרה, יכול להיות שהן נבעו מכך שהוא לא שולט מספיק בשפה העברית **ורק בפעם השנייה היה מתורגמן לשפה הרוסית**. כן אמר, שיכול להיות שהחוקר לא הבין אותו או לא רשם את מה שאמר.

כאשר הוכח בפניו שגם בחקירה הראשונה היה מתורגמן לשפה הרוסית, אישר שהיה מתורגמן, אבל מצא תירוץ אחר - התרגום לא היה מספיק מקצועי. כאשר נאמר לו שלפני כן הוא אמר שלא היה כלל תרגום השיב: **"אני לא זוכר מי הביאו, לפי דעתי הביאו אישה שניסתה לתרגם, והיה מאוד חפוף, אני חצי הבנתי וחצי לא"**.

ברי שלא ניתן לייחס כל אמינות לדברים אלה.

59. לאור כל האמור לעיל, אני מקבלת את גרסת המתלוננת לגבי שני האירועים ודוחה את גרסאותיו של הנאשם.

אני קובעת, אפוא, כי הוכחו כל העובדות המפורטות בשני פרטי האישום אשר בכתב האישום.

טענת הגנה עצמית

60. גרסת המתלוננת לגבי האירוע הראשון, אשר קבעתי כי גרסת אמת היא, אינה מותירה מקום לטענת הגנה עצמית, מצד הנאשם. באשר לאירוע השני, יש לבחון, האם תגובת הנאשם למכה שהכתה המתלוננת בפניו, כאשר העיפה את המשרוקית מפיו, הצדיקה את תגובתו, באופן שהיא חוסה תחת מטריית ההגנה העצמית.

ב"כ הנאשם מפנה לע"פ 20/04 - **אבי קליינר נ' מדינת ישראל**, פד נח(6), 80 (מיום 30/06/2004), בו סוכמו היסודות של הגנה עצמית, הקבועה בסעיף סעיף 34 לחוק העונשין, אשר זו לשונו:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

יש עוד לציין את סעיף 34טז' לחוק העונשין, הקובע כי "הוראות סעיפים 34, 34א ו-34ב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה".

61. יסודות ההגנה העצמית הם, אפוא, חמישה ואעמוד עליהם בקצרה:

א. **תקיפה** - נדרש שמטרת ההגנה העצמית תהא הדיפת תקיפה שלא כדין, שהעמידה את המותקף או זולתו **בסכנת פגיעה מוחשית**, שהסתברותה איננה ערטילאית.

ב. **נחיצות** - נדרש, שפעולותיו של המותקף (הנאשם) היו נחוצות לשם הדיפת התוקף, בשני מובנים. **האחד** - מידת הכח שהיה על המותקף להפעיל נגד התוקף, כדי להדוף את הסכנה **והשני** - העדר אלטרנטיבות אחרות, פחות פוגעניות, להדיפת התוקף ולמניעת תקיפתו על ידי התוקף, מלבד שימוש בכוח כלפיו (כגון פנייה לרשויות השלטון או נסיגה).

בהקשר לכך אין להתעלם ממצוקה בה שרוי המתגונן במהלך התקיפה ולכן יש להיזהר מגלישה לפרשנות דווקנית של האלטרנטיבות, על מנת שההגנה העצמית לא תתרוקן מתוכן.

ג. **מיידיות** - נדרש, שההגנה העצמית תופעל רק כאשר הסכנה ממשמשת ובאה ולא לפני כן. עם זאת, אין לדרוש מהמותקף שימתין לתקיפתו ורק אז יפעל כנגד התוקף ויש להכיר בנסיבות שבהן המותקף יבצע פעולת הגנה מוקדמת, בבחינת "הבא להרגך השכם להרגו".

ד. **סבירות** - (סעיף 34טז לחוק העונשין) - יש לשקול את חומרת הסכנה שיוצר התוקף, מול **מידת הכוח** שהפעיל המותקף. אם המעשה שעשה הנתקף לא היה סביר לשם מניעת הפגיעה, לא תקום לו הגנה עצמית. זהו גם קו הגבול שבין שימוש בכוח כהגנה, לבין שימוש בכוח ממניעי נקמה. מעשה "ענישה" בתגובה לתקיפה איננו סביר". מדובר בדרישה אובייקטיבית, המביאה בחשבון את האינטרסים הלגיטימיים של המותקף להגנה על חייו, גופו ורכושו.

ה. **תרומת התנהגות** - נדרש שהמותקף לא הביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה, תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים. בחינתו של רכיב זה תעשה במבט לאחור אל

הדרך שבה נקלע המתגונן למצב בו התאפשרה תקיפתו.

62. ראשית יש לומר, כי בנסיבות האירוע השני לא ניתן לומר שהנאשם הביא לתקיפה בהתנהגותו הפסולה. גם אם היה שורק במשרוקית כדי להרגיז את המתלוננת - ואין ראיה המאפשרת לקבוע כך - לא ניתן היה לראות בכך התנהגות אשר הביאה את המתלוננת להעיף, במכה, את המשרוקית מפיו. לפיכך יש לקבוע כי מתקיים התנאי החמישי.

אולם, בחינת ארבעת התנאים הראשונים מעלה, כי אלה לא התקיימו.

63. התנאי הראשון - תקיפה

אמנם, המתלוננת הייתה זו שתקפה את הנאשם ראשונה, בכך שהיא העיפה את המשרוקית מפיו ופגעה בפניו, אולם בנסיבות כפי שנקבעו על ידי, לא הייתה לנאשם סיבה לחשוש, שהיא תכה בו שוב. המכה הייתה מכוונת להעיף את המשרוקית מפיו של הנאשם (כפי שהנאשם עצמו הבין, בזמן אמת) ובכל מקרה גם לא היה לו כל בסיס לחשוש, שנשקפת לו **סכנת פגיעה מוחשית**.

אמנם, הנאשם יצא מהאירוע הראשון כשהוא חבול (ולצורך כך אניח, לטובתו, שכל החבלות שנמצאו על זרועותיו אמנם נגרמו מהאירוע הראשון), אולם מהראיות עולה, שהמכה שקיבל מידה של המתלוננת בעת שהיא העיפה את המשרוקית מפיו לא הייתה מכה חזקה. מעבר לאמון שאני נותנת בדברי המתלוננת, יש לשים לב לכך, שלא נותר לנאשם כל סימן ממכה זו, למרות מחלתו.

יתירה מזו - וזה העיקר - חילופי הדברים ביניהם מיד לאחר מכן, כפי גרסת המתלוננת, כפי שצוטטו בסעיף 16 לעיל, מסירים חשש לפגיעה נוספת בו, או, לכל הפחות, הופכים הסתברות כזו לערטילאית. הרי הגנה עצמית איננה "תשובה" לתקיפה שכבר התרחשה, אלא צריך שפעולת ההגנה העצמית תמנע תקיפה, אשר קיימת סכנה שתתרחש, אם לא תינקט פעולת ההגנה, היינו - על ההגנה לקדם פני העתיד.

אין כל בסיס לניסיונו של הסנגור להציג את הנאשם כמי שמפחד מהמתלוננת, או כמי שפחד להישיר מבט אל המתלוננת. לא זו הייתה התרשמותי. ההיפך הוא הנכון. בנוסף, כפי שכבר ציינתי, הנאשם גדול וחזק מהמתלוננת באופן משמעותי ומחלתו איננה "מאזנת" זאת.

מדברי המתלוננת, לפיהם היא מגדירה עצמה בתור עצבנית וגם מדבריה לפיהם הנאשם היה מתחיל איתה בויכוחים כדי להביאה למצב של שיגעון וכעס, אין להסיק שהיא נהגה, דרך כלל, אלימות פיזית כלפי הנאשם. הנאשם אינו "בעל מוכה", המפחד מאשתו, כפי שניסה הסנגור להציגו. מהראיות עולה שהיו בין בני הזוג מריבות רבות, שלוו בצעקות ולעיתים בעימות פיזי כזה או אחר, אולם איש מהם לא היה "בן זוג מוכה".

כך או כך, לא שמעתי מהנאשם כי בעבר נגרמו לו חבלות קשות מאלימות המתלוננת, כך שגם מבחינה זו לא הונחה תשתית לחששו של הנאשם מהמתלוננת.

לפיכך, לא התקיים התנאי הראשון.

64.

התנאי השני - נחיצות

מידת הכוח שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת לא עמדה ביחס סביר למכה שקיבל מהמתלוננת, או "לסכנה" שנשקפה לו ממנה.

לענין זה חשוב לחזור ולציין את ההבדל הפיזי הבולט והמשמעותי בין הנאשם לבין המתלוננת, כפי שניתן היה להתרשם בעת שניהם היו באולם בית המשפט. הנאשם איש חסון מאד, העוסק בספורט והוא שוקל כמעט פי שניים מהמתלוננת, שהיא אישה קטנה ושבירית למראה.

כאמור, אינני מקבלת את גרסת הנאשם לפיה המתלוננת הכתה בו נמרצות, באופן המתואר על ידו, בכל אחת מגרסאותיו. על פי הממצאים העובדתיים שקבעתי, כל שעשתה המתלוננת - ואינני מקלה ראש בכך - היה להעיף את המשרוקית מפיו, ללא שנגרמה לו חבלה מכך. לא ניתן לומר שהנאשם היה שרוי במצוקה כלשהי, מאותה מכה שהעיפה את המשרוקית מפיו.

בנוסף, ללא ספק היו לנאשם אלטרנטיבות אחרות להימנע מפגיעה נוספת, גם אם חשב שהיא מתכוונת להכותו (ואינני סבורה שהוא חשב כך). לא היה כל צורך להשתמש נגדה בכוח כלשהו. הוא יכול היה לעבור לחדר אחר וגם אם בחר להשתמש בכוח, יכול היה להדפה בגופה ולא בפניה.

אכן, לא בכל מקרה קיימת חובת נסיגה, אולם מקום בו הייתה לנאשם שהות לבחור בנסיגה, או בדרך הגנה חלופית, עליו לעשות כן. [ראו: ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80; ע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מדינת ישראל, (מיום 22.02.07)].

הנאשם הסביר שהוא לא קם והלך מהמקום, מאחר שזו לא הפעם הראשונה שכך קרה ביניהם, אלא המתלוננת הרביצה לו פעם פעמיים, מאז שעלו לישראל.

גם אמירה זו, שנאמרה מפי הנאשם עצמו, מנוגדת לטענה שנטענה בסיכומי הנאשם, בדבר אלימות מתמדת של המתלוננת כלפי הנאשם ובדבר היות הנאשם, כביכול, "בעל מוכה". אוסיף ואומר, כי גם אם המתלוננת הרביצה לנאשם פעם או פעמיים במהלך נישואיהם, אין בכך כדי לבסס חשש של הנאשם מפניה, המצדיק לביסוס טענת הגנה עצמית, בנסיבות המקרה שבפניי.

65. התנאי השלישי - מיידיות

רק בנסיבות בהן נדרשת תגובה מיידית להדיפת התקיפה, כדי למנוע פגיעה בנאשם ורק כאשר אין לנאשם דרך אחרת למנוע תקיפה צפויה, יוכל הוא ליהנות מסייג ההגנה העצמית. [ראו: ע"פ 1713/95 פרידמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 265]; ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל, (מיום 25.10.06).

לו הייתי סבורה, שהנאשם חשש מתקיפה נוספת מצד המתלוננת ושלא הייתה לו דרך אחרת למנוע את התקיפה, היה מקום לקבוע כי התקיים תנאי המיידיות, שכן הוא לא צריך היה להמתין למכה נוספת מצדה, אך לא כך הוא.

מעדות המתלוננת עולה, ששתי המכות שהכה בה הנאשם היו בתגובה להעפת המשרוקית מפיו, אולם הן לא באו על מנת למנוע מכה נוספת מצדה, אלא כתגובה למכה שכבר הכתה בו, בעת שהעיפה את המשרוקית מפיו. יש גם לזכור את חילופי הדברים ביניהם, אליהם הפניתי לעיל.

לא נעלמו מעיני דברי המתלוננת, שאמרה בתשובה לשאלת הסנגור, שהסטירה והאגרוף שנתן לה הנאשם היו מיד לאחר שהיא העיפה לו את המשרוקית מהפה:

"ש. האם אני צריך להבין מדברייך, שהסטירה והמכה של הנאשם הייתה תגובה מיידית לאותה מכה שנתת לו על המשרוקית?

ת. תשאל אותו למה הוא עשה את זה.

ש. אבל נכון שזה מידי ?

ת. כן, זה היה מידי, סיפרתי זאת קודם. אחרי שהעפתי לו את המשרוקית הוא נתן לי סטירה ביד ימין ולאחר מכן אגרוף ביד שמאל".

עם זאת, ברור מדבריה הנ"ל ומשאר עדותה, שמכותיו של הנאשם אכן באו בתגובה להעפת המשרוקית, ובסמוך לאחר מכן, אך יש לשים לב שבתשובתה הנ"ל היא הפנתה לדברים שסיפרה קודם לכן כלומר, לעדותה לפיה, בטרם הכה בה הנאשם הוא אמר לה, בתגובה על העפת המשרוקית: **"עוד פעם תעשי את הדבר הזה, אני אוציא לך את העיניים"**, לפיה הוא סטר לאחר שהיא אמרה לו **"נו תנסה"** ולפיה, את מכת האגרוף נתן לה הנאשם כאשר היא קמה מהמיטה **עם התינוקת בידיה**.

כאמור, נתתי אמון בדברי המתלוננת ובנסיבות אלה לא מתקיים הסייג של הגנה עצמית.

66. התנאי הרביעי - סבירות

גם אם אניח לטובת הנאשם, שהמכה הראשונה הייתה סבירה (ואינני סבורה כך), הרי מכה השנייה שהכה

הנאשם במתלוננת בוודאי איננה עומדת בתנאי הסבירות.

אמנם, לא הובאה ראייה בדבר מידת הכוח שיש להפעיל על מנת לגרום לשבר באף, אולם ברי שאין מדובר במכה קלה ובנוסף - המעשה שעשה - פגיעה בפניה (גם אם לא כיוון לאף דווקא), לא היה סביר לשם מניעת הפגיעה, שכן יכול היה להדפה בגופה.

לא רק זאת, אלא שמהדברים שאמר למתלוננת, עובר לתקיפה, עולה שהוא הכה בה לא לשם הדיפת תקיפה נוספת, אלא לשם "נקמה", כדי "להחזיר לה" על המכה שהעיפה מפיו את המשרוקית.

אשר על כן, אני קובעת, כי לא התקיימו התנאים הדרושים, על מנת שניתן יהיה לראות בתקיפת הנאשם את המתלוננת מעשה של הגנה עצמית ואני דוחה טענה זו של הנאשם.

"זוטי דברים":

67. הסנגור טוען בסיכומיו, כי גם אם הנאשם לא פעל באירוע הראשון מתוך הגנה עצמית, עומד לזכותו הסייג של "זוטי דברים" הקבוע בסעיף 34ז לחוק העונשין ולכן יש לזכותו מהעבירה המיוחסת לו בגין אישום זה.

הסנגור מפנה, בטיעונו, לפסקי דין בהם זוכו נאשמים מעבירות של תקיפה בתוך המשפחה, בהסתמך על הגנה זו.

לענין זה מציין הסנגור, את מצבו הרפואי של הנאשם, בגין מחלת ההמופיליה ממנה הוא סובל וטוען שהנאשם הוא הקורבן האמיתי, מאחר שהוא הותקף על ידי המתלוננת, פעם אחר פעם ולאור סימני החבלות על גופו.

אינני מקבלת טענה זו ואינני מוצאת מקום להרחיב על כך את הדיבור.

אסתפק בכך שאפנה לקביעותי לעיל, לפיהן לא קיבלתי את טענות הסנגור לגבי "קורבנותו" של הנאשם. בהודיית המתלוננת לפיה לפחות חלק מהחבורות ובשריטות על גופו של הנאשם הם "מעשי ידיה" אין ולא כלום, שכן אלה נגרמו, לטענת המתלוננת - האמינה עליי - שעה שהיא ניסתה להשתחרר מתקיפתו של הנאשם אותה ובנסיבות שתוארו על ידה, היא הייתה זכאית לעשות כן.

לפיכך, אני דוחה טענה זו.

חבלה חמורה?

68. טוען הסנגור, כי לא הוכח שהחבלה שנחבלה המתלוננת בפניה, עולה כדי חבלה חמורה, כמשמעות מונח זה בחוק העונשין.

מוצאת אני ממש בטענה זו.

נחקרו הרופאים שקיבלו את המתלוננת בבית החולים בני ציון - ד"ר חווה דוכמן, שהיא רופאת בית במחלקת אף אוזן גרון, אשר ערכה את התיעוד הרפואי **ת/16** וד"ר ארז דביר, רופא מתמחה בבני ציון, מזה כשנה ו- 10 חודשים, אשר ערך את התיעוד הרפואי **ת/7**.

הסנגור ויתר עלחקירתה של עדה מס' 18 ד"ר קנטרוביץ, במקביל להצהרה משותפת כדלקמן: המילים "שבר באף" בפסקה העליונה של התעודה **ת/11**, אינם משום אבחנה של רופאה זו אלא הסתמכות שלה על הבדיקה הקודמת בבית חולים בני ציון.

מצילום C.T שנערך למתלוננת ומעדויותיהם של הרופאים (שאינני רואה צורך לפרטן) עולה, שלמתלוננת נגרם שבר ללא תזוזה בעצמות האף ולא מעבר לכך. לא היה צורך בהתערבות כירורגית ובבדיקה לאחר 5 ימים הייתה רגישות במישוש. האף היה ישר ולא אובחנה תזוזה של המחיצה.

ד"ר דוכמן אמרה בחקירתה, כי כאשר יש שבר באף, לא תמיד קיימת מעיכה של עצם האף או תזוזה של אחת המחיצות. במקרה זה, על פי ממצאי בדיקת ה-C.T. שהיא ראתה, נשברה עצם האף (העצם של גשר האף).

69. כך מגדיר סעיף **34כד'** לחוק העונשין את המונח "חבלה חמורה":

"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים".

כאמור - עיון בתמונות פניה של המתלוננת לאחר החבלה וכן עיון בתיעוד הרפואי ובחינת עדויות הרופאים מעלה, כי למתלוננת נגרם שבר ללא תזוזה בגשר האף, או במחיצה, שלא הצריך פרוצדורה רפואית כלשהי וכן נגרמה לה המטומה בפנים.

לא כל שבר באף מהווה, אוטומטית, חבלה חמורה, כהגדרתה הנ"ל. [ראו לענין זה: ע"פ 3792/01 **מחלוק**

פדידה נ' מדינת ישראל (25.3.2002). במקרה דנן, לא ניתן לומר שמדובר בחבלה מסוכנת, או בחבלה הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות המתלוננת או בנוחותה, או כי נגרם לה מום קבע, או כי נגרמה לה פגיעת קבע, או פגיעה קשה כלשהי.

לפיכך אני קובעת, כי החבלה שנגרמה למתלוננת באירוע השני אינה עולה כדי חבלה חמורה, כהגדרתה בחוק העונשין.

70. עם זאת, אין מקום לזכות את הנאשם מכל עבירה, בהתייחס לחבלה זו, אלא יש להרשיעו בעבירה המתאימה לחבלה, היא עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, על פי סעיף **380** לחוק העונשין, לאחר שניתנה לנאשם הזדמנות מלאה להתגונן מפני עבירה זו. לא למותר לציין, כי בסיכומי הנאשם הובאו טענות לענין מהות החבלה, נטענו טענות של "זוטי דברים" והובאה פסיקת מזכה לגבי עבירה של חבלה קלה, בין בני זוג.

71. סופו של דבר - אני **מזכה** את הנאשם מהעבירה של **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיפים **333 + 335(א)** לחוק העונשין, בה הואשם.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות כדלקמן:

א. **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף **380 + 382(ב)** לחוק העונשין.

ב. **תקיפה בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף **379 + 382(ב)** לחוק העונשין.

ג. **איומים** - עבירה לפי סעיפים **334 + 335(א)** לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשע"ה, 17 פברואר 2015, במעמד הצדדים.